

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

3. SRPNA 2008

Z obsahu:

Poselství ze Sydney

Úvodní slovo
Benedikta XVI. na SDM
v Sydney
- strana 2 -

Paní v černém šatě

Msgr. Luciano Alimandi
vypráví o svém
kněžském povolání
- strana 4 -

Eucharistický život podle příkladu svatých (11)

- strana 5 -

Jděte na školení do Toruně!

- strana 6 -

Humanae vitae - zbytečné břemeno, nebo pramen lásky?

Biskup Andreas Laun
- strana 8 -

„Žijeme z Boží Prozřetelnosti“

Sestra Elvira Petrozzi
- strana 10 -

Řeč lásky

Bernhard Springer
- strana 11 -

Papež Benedikt XVI. na 23. Světových dnech mládeže v Sydney

Téměř dva tisíce let uplynulo od doby, kdy apoštolové, shromáždění v hořejší místnosti spolu s Marií (srov. Sk 1,14) a několika věřícími ženami, byli naplněni Duchem Svatým (srov. Sk 2,4). V té mimořádné chvíli, která znamenala zrození Církve, zmatek a strach, které tížily Kristovy učedníky, se změnily v pevné přesvědčení a vědomí poslání. Cítili se podníceni, aby hovořili o setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem, kterého nyní nazývali zaniceně Pánem. Apoštolové byli z mnohého hlediska mimořádné osobnosti. Nikdo nemohl tvrdit, že je dokonalý učedník. Nedokázali poznat Krista (srov. Lk 24,13–32), museli se stydět za své ambice (Lk 22,24–27), dokonce ho zapřeli (srov. Lk 22,54–62). A přece, jakmile byli naplněni Duchem Svatým, byli proniknuti pravdou evangelia o Kristu a inspirováni beze strachu ho hlásat. Odvážně volali: Čiňte pokání, dejte se pokřtít, přijměte Ducha Svatého (srov. Sk 2,37–38). Mladé křesťanské společenství, založené na učení apoštolů, na spojení s nimi, na lámání chleba a modlitbě (srov. Sk 2,42), se dalo do práce, aby se postavilo proti zvrácenosti kultury, která je obklopovala (srov. Sk 2,40), aby se ujalo péče o vlastní členy (srov. Sk 2,44–47), aby chránilo vlastní víru v Ježíše proti nepřátelství (srov. Sk 4,33) a uzdravovalo nemocné (srov. Sk 5,12–16). A naplnění příkázáním samotného Krista vydali se na cestu a vydávali svědectví o největší události všech dob: o tom, že Bůh se stal jedním z nás, že božství vstoupilo do lidských dějin, aby je přetvořilo. A že jsme povoláni, abychom se ponořili do spásitelné Kristovy lásky, která vítězí nad zlem a nad smrtí. Ve své slavné řeči v areopagu svatý Pavel uvedl toto poselství takto: Bůh dává každému všechny věci, včetně dechu a života, tak aby všechny národy mohly najít Boha, aby se ho mohly dohmatat. Vždyť od nikoho z nás

není daleko, protože v něm žijeme, hýbáme se a jsme (srov. Sk 17,25–28).

Od té doby mnozí lidé vyšli ven, aby vyprávěli o stejné události, aby svědčili o Kristově lásce a pravdě a přispívali tak k poslání Církve. Dnes vzpomínáme na tyto pionýry – kněze, sestry a bratry –, kteří dorazili k těmto břehům a do jiných částí Pacifiku z Irska, Francie, z Velké

Británie a jiných částí Evropy. Většina z nich byli mladí lidé, někteří sotva dvacetiletí, a když se navždy loučili s rodiči, bratry, sestrami, přáteli, věděli, že je pro ně málo pravděpodobné, že by se kdy vrátili domů. Jejich životy byly křesťanským svědectvím, zbaveným egoistických zájmů. Stali se pokornými, ale vytrvalými budovateli tak velké části sociálního a duchovního dědic-

tví, které ještě dnes přináší dobro, soucit a životní smysl těmto národům. A byli schopni inspirovat další generaci. (...)

Dnes je řada na mně. Někteří z nás se může zdát, že jsme přišli až na kraj světa. Pro osoby ve vašem věku je každý let pozvažující perspektivou. Pro mne byl tento let určitou měrou obav. (...) A přece pohled na naši planetu z výšky byl opravdu velkolepý a to vždy probouzí smysl pro úctu a bázeň. Je to, jako by člověk získal rychlý sled obrazů z dějin stvoření, jak je vypráví Geneze: světlo a temno, slunce a měsíc, vody, země, živí tvorové. Všechno to je „dobré“ v Božích očích (srov. Gn 1,1–2,4). Když jsme ponořeni do podobné krásy, jak bychom mohli neslyšet ozvěnu slov Žalmisty, který chválí Stvořitele: *Jak veliké je tvé jméno po celé zemi* (Ž 8,2)?

Ale je zde něco víc, něco, co je nesnadné spatřit z výše nebes: lidé stvoření k ničemu menšímu než k obrazu a podobenství Božímu (srov. Gn 1,26). V srdci zázraku stvoření jsme vy a já, lidská rodina *korunovaná slávou a ctí* (srov. Ž 8,6). Jaký zázrak! S Žalmistou šeptáme: *Co je člověk, že se o něho tak staráš?* (srov. Ž 8,5). Ponořeni do mlčení, v duchu vděčnosti v síle svatosti uvažujeme.

Co objevujeme? Snad s neochotou dospíváme k tomu, že připouštíme, že jsou zde také rány, které poznamenaly tvář země: eroze, mýcené pralesy, mrhání minerálními a mořskými zdroji, abychom živili nenasytý konzumismus. Někteří z vás přicházejí z ostrovních států, jejichž sama existence je ohrožena zvýšením hladiny vod; jiné národy zase trpí důsledky zničujícího sucha. Obdivuhodné Boží stvoření se projevuje nejednou jako skutečnost nepřátelská vůči svým strážcům, dokonce jako

Pokračování na str. 12

Poselství ze Sydney

Úvodní slovo Benedikta XVI. na SDM v Sydney

Editorial

Dnešní krátký úryvek Matoušova evangelia je nadmíru poučný v mnohém ohledu. Je obdivuhodné, jak se v době, která neměla potuchy o masových komunikačních prostředcích, šířily mezi lidem zprávy o Ježíšově pohybu a dokázaly vyvolat pohotové masové výpravy poutníků, které putovaly za Ježíšem v počtu překračujícím i několik tisíc. A byly to výpravy nikoliv záměrně připravované a organizované, ale velmi spontánní, rodící se jako náhlá bouře. Lidé se vydávali na cestu a zapomínali přítom na sebe, jen aby se setkali s prorokem, který chodil a dobře činil. A to ještě s sebou nesli a různým způsobem dopravovali své četné nemocné. Nedali Pánu pokoj ani tehdy, když sám vyhledával ústraní v krajině, kam sotva vedla nějaká pohodlná cesta. Tak se stalo, že za ním došli až na „opuštěné místo“ a vůbec se přitom nestarali, co budou jíst a kdy a jak se zase dostanou domů. Nepotřebovali bychom něco z této jejich nadšené horlivosti? Pokud by Pán dnes hledal ústraní, najde i uprostřed hustě obydlených měst „opuštěná místa“, kde ho žádné masy nevyhledávají, ačkoliv právě na těchto místech čeká na každého jako Bůh, mocný a nejvyšší

dobrotivý, aby uzdravil všechny jeho neduhy.

Apoštolům slouží ke cti, když dokázali realisticky zhodnotit situaci, že je třeba něco podniknout, aby nedošlo k vážným obtížím. Žádají proto Ježíše, aby zástupy „propustil“. Spíše by tu mělo být řečeno, aby je „poslal pryč“, protože se na opuštěném místě nezdržovali na Pánův příkaz, ale z vlastní iniciativy. Jenže věci už zašly tak daleko, že by pouhý pokyn k návratu sotva co vyřešil. Z toho také vychází Pánova odpověď: „Musíte jim napřed dát najíst!“ Jeho učedníci si případ této nečekané nouze velkého zástupu totiž poněkud zjednodušili. Je to často typické i pro naše jednání. Vidíme-li někoho v nouzi nebo v problému, radíme Pánu Bohu, co by měl pro něho udělat, místo abychom se ptali, co bychom pro něho měli udělat my sami.

K řešení vzniklé situace bylo v tomto případě třeba, aby nejdříve dali k dispozici úplně všechno, co mají, bez ohledu na to, zda je toho moc nebo málo, zda to samo může stačit nebo ne. Podstatné je toto bezvýhradné sebeodevzdání. Pán Ježíš nepotřebuje od nás dodávku naloženou pečivem,

Pokračování na str. 13

Velká hostina

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dejte jim najíst vy!

V dnešním třetím čtení slyšíš jen devět veršů Matoušova evangelia. Přečti si je o to pozorněji. I krátký text ti nabízí mimořádnou příležitost poznat blíže lásku Ježíšova Srdce. Zanech tedy na chvíli všeho a připoj se k zástupům, kterým není zatěžko ujít značný kus cesty, jen aby našli Spasitele. Můžeš se znovu přesvědčit, že vyhledat Ježíše i za cenu velké námahy se vždy vyplatí.

Pán nasedl na loď a odejel i se svými učedníky na pusté, osamělé místo. Chce zde v tichosti děkovat Otci za svého Předchůdce, který oslavil Boha tím, že předešel Božího Syna i v mučednické smrti. Jan je první z nekonečné řady těch, kteří osvědčí svou věrnost i za cenu vlastního života. Ta řada stále ještě není uzavřena, může se dokonce stát, že Pán do ní pozve i tebe. Lékaš se takového pomýšlení? Nechtěl bys, aby Ježíš i za tebe mohl děkovat svému Otci? Až k němu dojdeš, pros ho, aby tvůj strach nahradil radostnou nadějí a vyzbrojil tě stejnou věrností jako svého Předchůdce.

Pán chtěl dopřát chvíli odpočinku i svým učedníkům. Mají za sebou námahu první evangelizační cesty. Ale jejich klid trvá jen krátce. Těch, kteří potřebují Ježíše, je příliš mnoho. Hledají ho vytrvale, putují za ním s vytrvalostí a nadějí v celých zástupech. Jen se podívej, jak jich kolem dokola stále přibývá. Nedbají na námahu, na těžkosti, na zdravotní obtíže. Každý z nich je nějak poznamenán, ten na duši, jiný na těle, ale všechny spojuje a pohání jedna víra, kterou můžeš vyčíst z jejich tváře: tu je prorok, který mi pomůže. Kdyby nedůvěřovali, sotva by přišli. Kolik jsi už ušel ty, abys našel svého Pána?

Ježíš povstává a vychází jim vstříc. Přišel od Otce na svět právě proto, aby hojil bídu svých tvorů. Nyní se na ně dívá lidskýma očima a jeho lidské srdce se naplnilo soucitem. Je mu líto všech, i těch, kteří tu nejsou, kteří nikdy nepřijdou, ačkoliv i jim by tak rád prokázal svou milosrdnou lásku. Největší ubožáci jsou právě ti, kteří ani neznají propast vlastní bídy. Nechceš se vypravit za nimi a přesvědčit je, aby přece

jen přišli? Tato šťastná příležitost se už nemusí opakovat. Vidíš přece na vlastní oči, že není nikoho, koho by Ježíš odmítl. Pospěš si k němu pro své uzdravení, abys pak mohl svědčit svou vlastní zkušeností, jak dobrý je Pán. Jdi a vyprávěj všude o nepopisatelném štěstí těch, kteří už okusili Ježíšovu slitovnou moc.

Při této službě tisícům potřebných Ježíš nedbá ani na únavu ani na čas. Ale ani ti, kteří přišli zdaleka za ním, nemyslí na návrat a těší se z blízkosti svého dobrodince. V Ježíšově společnosti se čas nepočítá. Ale den se nachýlil a učedníci se domnívají, že by měl Pán tento zástup propustit, aby si mohli někde opatřit stravu, protože v této pustině nic k jídlu není. Mistr je však jiného názoru: „Proč je mám posílat pryč, když mě hledali tak upřímně, že přitom nepomysleli ani na své jídlo? *Postarejte se o ně vy!*“

Pozoruj jejich rozpaky nad pěti chleby a dvěma rybami. Potřebují ještě jednu lekci, aby uvěřili, že nic z toho, co jim Pán ukládá, nesmějí pokládat za nemožné. Především tehdy ne, kdy se jedná o službu bližním. Když plníš Ježíšovu vůli, neohlížej se na svou nemohoucnost, ale měj na mysli jeho všemohoucnost. Zázrak je vždy možný, pokud je tomu tak, jak to nyní vidíš na vlastní oči: Tím, kdo *dobrořečí a láme*, je Ježíš, učedníci jenom roznašejí. Chceš-li se pokládat za více než za *roznašeče*, překážíš zázraku. Není to jedna z příčin mnoha tvých dosaavadních nezdarů?

Až se i ty posilíš, pomoz sbírat to, co zbylo z pěti chlebů a dvou ryb, a nezapomeň děkovat Pánu za jeho agapé i za jeho lekci. Přesvědčil ses znovu, jak je *Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý a plný lásky*, viděl jsi názorně, že je *ke všem dobrotivý a má soucit se svými tvory*. Zapamatuj si, že můžeš v něho *vždy doufat, on ti dá pokrm v pravý čas, otevře svou ruku a sytí tě s laskavostí*⁽¹⁾.

Než budeš odcházet, rozhlédni se ještě jednou po tomto místě a připomeň si, jak bylo pusté, dokud je nenaplnila dobrota a štědrost Ježíšova Srdce.

Až přijdeš domů, vrať se znovu k prvnímu dnešnímu čtení. Nemluví se tu právě o tom, co jsi dnes s Pánem prožil?

Může tě ještě něco odloučit od Kristovy lásky?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 144

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 55,1-3

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žíznete, pojd'te k vodě; i když jste bez peněz, pojd'te, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko! Proč vydávat peníze za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojd'te ke mně! Poslouchejte a naplní vás nový život! Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi.“

2. čtení – Řím 8,35.37-39

Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocností, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Evangelium – Mt 14,13-21

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z města za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby.“ Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“ A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzlhl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

Promluvy Svatého otce na 23. Světových dnech mládeže v Sydney budeme našim čtenářům postupně přinášet v dalších číslech Světa.

Hned na začátku chci s vděčností říct, že moje povolání ke kněžství bylo výlučně darem od Panny Marie. Samozřejmě, tím, kdo povolává, je vždy Pán, ale jeho Matka hrála v mém případě mimořádnou úlohu. Už před narozením mě moje matka zasvětila ve svém lůně Panně Marii a modlila se, i když nevěděla, zda dítě bude chlapec: *Panno Maria, dej, aby byl zdravý a ať je dobrý jako Ježíš.*

Něco, co mi v dětství opakoval můj otec, mě vždy znovu vedlo k zamyšlení. V den, kdy jsem se narodil, mě otec vzal do náruče a na otázku jednoho přítele, co jen z toho dítěte bude, můj otec odpověděl: *Bude knězem!* Často jsem se ho ptal, proč to vyslovil, ale jeho odpověď byla vždy stejná: *Nevím, bylo to jednoduše silnější než já.*

Jako školák jsem vícekrát v srdci pocítil, že Ježíš by mě možná chtěl povolat ke kněžství, ale bál jsem se toho rozhodnutí. Moje častá a oblíbená modlitba byla: *Pane, chci se oženit, mít pěknou rodinu, ale ať se stane tvá vůle.* To, abych dodal ono – *ať se stane tvá vůle*, mě stálo mnoho, protože jsem tušil, že Pán má se mnou pravděpodobně jiné plány. Přesto jsem tato slova vyslovoval zcela vědomě, protože jsem si byl jistý: opravdu šťastný mohu být jen tehdy, když budu plnit Boží vůli.

V průběhu let se mi dostalo velkých důkazů Ježíšovy lásky, ale bylo to u mne podobné jako u emauzských učedníků. Ti vlastně poznali až na závěr, že to byl opravdu Pán, kdo je provázel.

Jedno znamení jsem dostal jako třináctiletý, když jsem se skupinou mladých přátel odešel do Říma a spolu se stovkami dalších jsem se zasvětil Panně Marii. Vůdcem mariánského setkání byl don Carlo de Ambrogio, pravý Boží muž. Založil hnutí *Gioventù Ardente Mariana* - Zapálená mariánská mládež, aby mladé přivedl především k zasvě-

Paní v černém šatě

Ještě nikdy jsem nepsal osobní svědectví o pomoci Panny Marie na cestě k mému kněžství a vůbec ne o zázraku Paní v černém šatě, která mi při létání zachránila život. Ale když mne P. Pavel Maria, můj duchovní vůdce, požádal, abych to udělal „z lásky k Panně Marii“, nedokázal jsem to odmítnout.

cení Panně Marii. Atmosféra toho dne byla nádherná a toto slavnostní zasvěcení Panně Marii se mě hluboce dotklo.

Nikdy nezapomenu na pohled tohoto kněze a ještě dnes si pamatuji slova, která mi řekl po mši svaté v sakristii: *Luciano, vidím světlo v tvých očích. Pán tě velice miluje a Panna Maria má s tebou své plány!*

Luciano Alimandi ve větroni

I když jsem pochopil až později, že toto první setkání s mým kněžským povoláním naplánovala Panna Maria, přece jsem začal právě od tohoto dne zasvěcení více a uvědoměleji milovat Pannu Marii.

Byla to prostá láska, která mi umožňovala poznávat v Marii stále více matku. Jí jsem často v modlitbě svěřoval konkrétní si-

tuace – např. létání, protože jsem již jako 14letý začal chodit do letecké technické školy a chtěl jsem se stát pilotem.

Před každým vzletnutím jsem se pomodlil třikrát *Zdravas Maria*. Jako sedmnáctiletý jsem už mohl létat bez instruktora a nakonec jsem měl ukončit školní rok leteckou zkouškou na střední škole. Létání bylo skutečně mojí vášní, snad proto, že mi dávalo onen pocit svobody, který zprostředkovává jakoby „pobyt v nebi“. Ale byl jsem příliš neopatrný, ano velmi neopatrný.

Jednoho dne jsem přišel se svým spolužákem Stefanem Riccim, který je dnes šťastně ženatý otec rodiny, na letiště Řím-Urbe. Vzali jsme si každý letadlo a chtěli jsme letět směrem na Foligno. Byl nádherný den a my jsme byli pyšní na to, že můžeme na „svých“ letadlech létat, kam chceme. Během zpátečního letu mě sebevědomí svedlo k odvážnému akrobatickému kousku. Stefano se mi to snažil vymluvit, bylo to příliš nebez-

pečné, ale já jsem ho neposlechl. Co následovalo, byla katastrofa. Od jistého okamžiku jsem ztratil kontrolu nad letadlem a padal jsem k zemi jako kámen. Nic jsem nechápal a nedokázal jsem ani přemýšlet. Viděl jsem, jak se země nebezpečně přibližovala. Tachometr už překročil varovný červený limit a mě se zmocnil strach. Země, ke které jsem se nezadržitelně přibližoval, byla už blízko, takřka na dosah ruky a já jsem se zmožil jen na to, že jsem hlasitě zvolal: *Dio mio, salva mi! Můj Bože, zachraň mne!* Pak jsem z posledních sil strhl řídicí páku směrem k sobě, abych letadlo opět zaměřil vzhůru a abych nabral výšku. Dodnes nevím, jak se mi při té extrémní rychlosti mohl podařit vlastně nemožný manévr a můj stroj se opět vznesl do výšky. Jen jedno mám stále před očima: Když letadlo začalo stoupat vzhůru, nosné plochy se při obrovské zátěži třásly jako listy ve větru a já jsem se třásl ještě více!

Když jsem za půl hodiny vystupoval z letadla, byl jsem ještě stále jako omráčený strachem. Můj přítel, který všechno sledoval ze svého letadla, mi řekl jen jednu větu: *Už jsem tě viděl mrtvého.*

Když se mě matka za několik dní zeptala, zda je při létání všechno v pořádku, odpověděl jsem krátce: *Ano!* O nebezpečné situaci jsem se nezmínil, abych ji neznepokojil. Ona však pokračovala: *Před nedávnem jsem měla zvláštní sen: viděla jsem, jak se tvoje letadlo řítí k zemi, a když už sis nemohl pomoci, viděla jsem ženu v černém šatě, která něco sila na poli. Náhle pozvedla oči k nebi a letadlo opět začalo stoupat. Ale víš, co mě nejvíce udivilo? Když jsem několik dní nato*

Kardinál Castrillón Hoyos se svým sekretářem, Msgr. Lucianem Alimandim

dělala pořádek ve tvém šatníku, mezi pulovry jsem našla tento obrázek a nevím, odkud je.

Při těchto slovech mi ukázala malý obrázek, který jsem nikdy předtím neviděl, a dodala: *To je přesně ta paní v černém šatě, kterou jsem viděla ve snu. Pamatuji se, že jsem ten obrázek otočil a na rubu jsem čet: Já jsem Neposkvrněné početí, jsem pramenem milosrdenství. Rozsévám milosti, které vy budete sklízet.* Tu se mi vyjasnilo. Pan-

Panna Maria jako Paní v černém, vpravo dole matka Msgr. Luciana Alimandího

na Maria mi zachránila život! Teprve teď jsem matce všechno vyprávěl, i to, jak velice se její sen shodoval se skutečností. Až do dnešního dne si pamatuji každou podrobnost toho snu a pečlivě si uchovávám obrázek Paní v černém šatě jako viditelné znamení její přítomnosti a podivuhodného záslahu do mého života.

Ano, musím přiznat: Panna Maria mne vždy obklopovala svou láskou a svou ochranou, přičemž si posloužila i mojí matkou, které rád říkám: *Ty jsi moje skála!* Víím, že Ježíš je skála, ale já tak nazývám i svou matku. Prostřednictvím její modlitby a její velké důvěry v Pána já, její syn, cítím její duchovní pomoc a cítím ji jako duchovní skálu, která mě podpírá.

Po skončení střední školy jsem jako 19letý vstoupil v Livornu na vojenskou akademii, abych se stal důstojníkem. Vojenský život mě nepřitahoval, chtěl jsem však dále létat.

Před začátkem vojenského výcviku jsem putoval do Lurd, abych svěřil Panně Marii svou budoucnost. Tam jsem poznal jedno děvče z Říma, průvodkyni nemocných. Byla zbožná, denně chodila na mši svatou a modlila se růženec. Zasnoubili jsme se a při společné pouti do Loreta jsme odevzdali milostivé Matce svou budoucnost. Potkali jsme se několikrát, když už jsem byl v Livornu a ona žila v Římě.

Ještě si pamatuji, že jsem v kasárnách každý den před spaním bral do rukou malou sošku Panny Marie Lurdské, požehnal jsem se svčenu vodou a modlil jsem se k Neposkvrněné: *Ukonči ty toto přátelství, má-li Bůh se mnou jiné plány.* A přesně to se stalo. Po prvních listech, které jsme si vyměnili, jsem už od ní nedostal odpověď a já jsem to bral jako znamení Panny Marie. O několik let později, to už jsem byl v Rodině Panny Marie, jsem opět slyšel svou přítelkyni v telefonu. Když jsem sdělil, že jsem se mezitím rozhodl pro kněžskou dráhu, odpověděla: *To jsem si myslela. Možná mi to nebudeš věřit, ale pokaždé, když jsem chtěla vzít pero, abych ti napsala do akademie, zdálo se mi, jako by mi v tom nějaká ruka bránila. A tak jsem si pomyslela, že Bůh má s tebou jiné plány.*

Byla to Panna Maria, která mě přivedla do Rodiny Panny Marie a pomáhala mi v době zkoušek. Ona mě také provázela do Fatimy, kde jsem 8. prosince 1992 přijal kněžské svěcení. Bylo to tehdy prvních pět kněžských svěcení v naší duchovní rodině a já jsem byl z novokněží nejmladší. Mohl jsem mezi ně patřit, protože „Paní v černém šatě“ mi zachránila kněžské povolání.

Z Vítězstvo srdca 62/2008 přeložil -ls-

Eucharistický život podle příkladu svatých (11)

Duchovní svaté přijímání

Duchovní svaté přijímání je záloha eucharistického života a lásky, kterou s sebou mohou stále nosit ti, kteří jsou zamilováni do Ježíše skrytého v Hostii. Duchovní svaté přijímání může totiž uspokojit touhu po lásce v duši, která se chce spojit s Ježíšem, svým milovaným Ženichem. Duchovní přijímání je spojení lásky mezi duší a Ježíšem v Hostii. Je to spojení zcela duchovní, ale skutečné, skutečnější než spojení mezi tělem a duší, „protože duše žije více tam, kde miluje, než tam, kde žije,“ říká svatý Jan od Kříže.

Je samozřejmé, že duchovní svaté přijímání předpokládá víru v reálnou přítomnost Ježíše ve svatostáncích. Spočívá v touze po svátostném přijímání; vyžaduje díkůčinění za dar přijatý od Ježíše. Toto všechno je prosté a stručně vyjádřeno v textu svatého Alfonse z Liguori: *„Můj Ježíši, věřím, že jsi přítomen v Největější Svátosti oltární. Miluji tě nade všechno. Má duše touží po tobě. Poněvadž tě však nemohu přijmout svátostně, přijď alespoň duchovně do mého srdce. (Pomlka.) Jíž tě objímám, již se s tebou spojuji. Nedovol, abych se odloučil od tebe.“*

Duchovní přijímání přináší stejné účinky jako svátostné přijímání, a to podle dispozic, v jakých se přijímající nachází, podle větší nebo menší touhy po Ježíši, intenzivní nebo méně intenzivní lásky, s jakou Ježíše přijímá a stýká se s ním.

Výlučným privilegiem duchovního svatého přijímání je možnost uskutečnit je tolikrát, kolikrát chceme, třeba stokrát za den, kdykoliv chceme, třeba i uprostřed noci, a kdekoliv chceme, třeba i hluboko v poušti nebo v letadle za letu.

Je vhodné uskutečnit duchovní svaté přijímání alespoň tehdy, když jsme na mši svaté a nemůžeme přistoupit k svátostnému přijímání. Ve chvíli, kdy přijímá kněz, duše se spojuje s Ježíšem a zveho do svého srdce. Tím způsobem pak každá mše svatá se stává úplnou: je zde obětování, proměňování a přijímání.

Jak vzácné je duchovní svaté přijímání, řekl sám Ježíš v jednom vidění svaté Kateřině Sienské. Světice se obávala, že duchovní přijímání ve srovnání se svátostným nemá žádnou zvláštní cenu. Ježíš se jí zjevil, držel v ruce dva kalichy a řekl: „Do tohoto zlatého ukládám tvoje svátostná přijímání. Do tohoto stříbrného tvoje duchovní přijímání. Oba tyto kalichy jsou mi velice drahé.“ ▶

Papež Benedikt XVI. při eucharistické oběti na SDM v Sydney

► Svaté Markétě Marii Ala-
coque, která byla velmi vytr-
valá ve vysílání svých horou-
cích tužeb volajících Ježíše ze
svatostánku, Ježíš jednou řek-
l: „Touha duše přijmout mě je
mi tak drahá, že k ní spěchám
pokaždé, když mě svými tou-
hami volá.“

Nepotřebujeme mnoho, aby-
chom pochopili, jak světcí mi-
lovali duchovní svaté přijímání.
Duchovní přijímání naplnilo
alespoň u některých z nich
horoucí touhu být stále „jedno“
s milovaným. Ježíš sám řekl:
„Zůstaňte ve mně a já ve vás“
(Jan 15,4). A duchovní přijí-
mání nám pomáhá být spojeni
s Ježíšem, i když jsme daleko
od jeho příbytku. Není jiného
způsobu, jak uspokojit horoucí
touhu lásky, která stravuje srd-
ce světců. „Jako jelen touží po
vodách bystrin, tak touží má
duše po tobě, Bože“ (Ž 41,2):
to je nárek lásky světců. „Můj
milovaný Ženichu,“ volá sva-
tá Kateřina Janovská, „prah-
nu plná touhy být s tebou, tak-
že se mi zdá, že i kdybych byla
mrtvá, vstala bych z mrtvých,
abych tě přijala ve svatém pří-
jímání.“ A blahoslavená Agá-
ta od Kříže zakoušela takovou
horoucí touhu být stále spoje-
na s eucharistickým Ježíšem, že
řekla: „Kdyby mě zpovědník ne-
naučil konat duchovní přijímání,
nemohla bych žít.“

Stejně tak pro svatou Ma-
rii Františku od Pěti ran by-
lo duchovní přijímání jedinou
úlevou od kruté bolesti, jakou
pocítovala, když byla zavřena
v domě daleko od své Lásky,
zvláště když jí nebylo dovo-
leno přistupovat k svátostnému
přijímání. Vystupovala tedy na
terasu domu, dívala se ke kos-
teli a vzdychala v slzách: „Bla-
žení ti, kteří tě přijali ve svá-
tosti, Ježíši, blahoslavené zdi
kostela, které tě střeží, můj Je-
žíši. Blahoslavení kněží, kteří
jsou ti stále nablízku, nejmilo-
vanější Ježíši.“ A jen duchov-
ní svaté přijímání ji mohlo tro-
chu utěšit.

Zde jedna rada, kterou dal
jeden své duchovní dceři P. Pio
z Pietrelciny: „Během dne, když
ti není dovoleno nic jiného, vo-
lej Ježíše, i uprostřed svého za-
městnání, s odevzdaností a tuž-
bou duše, a on přijde a zůstane
spojen s duší skrze milost své
svaté lásky. Leť v duchu ke sva-
tostánku, když tam nemůžeš jít
tělesně, tam dej průchod svým
citům a obejmi milovaného lépe,
než by ti bylo možné přijmout
ho svátostně.“

Využívejme také my tohoto
velkého daru. Co může být pro
nás vzácnějšího, zvláště v oka-
mžících zkoušky a opuštěnosti,
než spojení s Ježíšem v Hostii
skrze duchovní přijímání? Toto
svaté cvičení může jako kouzlem
naplnit dny láskou, může nám
dát žít s Ježíšem v objetí lásky;
a závisí pouze na nás, abychom
je obnovovali co nejčastěji, až je
takřka nikdy nepřeručíme.

Svatá Anděla Merici měla
láskyplnou vášeň po duchov-
ním svatém přijímání. Nejen
že je často praktikovala a čes-
to k němu vyzývala, ale nakonec
je zanechala jako dědictví
svým dcerám, aby je ustavičně
praktikovaly.

Nebyl snad život svatého
Františka Saleského jeden řetěz
duchovních přijímání? Bylo jeho
předsevzetím vykonat duchovní
přijímání alespoň každou čtvrt-
hodinu. Stejně předsevzetí měl
svatý Maxmilián Kolbe už od
svého mládí. Služebník Boží On-
dřej Beltrami nám zanechal krát-
kou stránku svého duchovního
deníku, která je malým progra-
mem života prožívaného v ne-
přerušném duchovním přijímání
svátostného Ježíše. Zde jsou
jeho slova: „Kdekoliv se ocitnu,
budu myslet často na svátostné-
ho Ježíše. Upnu své myšlenky ke
svatostánku, i když se probudím
v noci, budu se mu klanět, kde-
koliv se budu nacházet, a budu
vzývat svátostného Ježíše a obě-
tovat mu činnost, kterou prá-
vě provádím. Napnu telegrafní
drát ze studovny do chrámu, jiný
z ložnice, jiný z jídelny. A budu

posílat tak často jak jen možno
depeše lásky svátostnému Ježí-
ši.“ Jaký nepřetržitý proud bož-
ské lásky proudil těmito telegraf-
ními dráty!

Těmito a podobnými způso-
by byli svatí velice zaměřeni na
to, aby dali plný průchod svému
srdci, které nebylo nikdy možno
nasytit láskou. „Čím více tě mi-
luji, tím méně tě miluji,“ volala
svatá Františka Xaver Cabrini,
„protože bych tě chtěla milovat
ještě více. Nemohu už, proto roz-
šiř, rozšiř moje srdce...“

Když svatý Rocco z Montpel-
lier trávil pět let ve vězení, pro-
tože ho pokládali za nebezpeč-
ného tuláka, stával stále s očima
upřenými k oknu a modlil se.
Dozorci se ho ptal: „Kam se to
díváš?“ „Dívám se na zvonici far-
ního kostela.“ Byla to vzpomín-
ka na kostel, na svatostánek, na
eucharistického Ježíše, jeho ne-
oddělitelnou lásku.

Také svatý farář Arský říkal
věřícím: „Při pohledu na věž
můžete říct: Tam je Ježíš, pro-
tože tam kněz sloužil mši sva-
tou.“ A svatý Ludvík Guanella,
když doprovázel ve vlaku pout-
níky ke svatyním, doporučoval
jim vždy, aby se v myšlenkách
a srdci obraceli k Ježíši pokaždé,
když spatří z vlaku kostelní věž.
„Každá zvonice nám připomíná
kostel, ve kterém je svatostánek,
kde se slaví mše svatá a kde pře-
bývá Ježíš.“

Naučme se tomu od světců
i my. Sdílejme s nimi alespoň ně-
jaký plamen z ohně lásky, který
stravoval jejich srdce. Ale i my se
dejme do díla a konejme duchov-
ní svaté přijímání, zvláště v nej-
ohroženějších okamžících dne.
Pak i v nás se brzy rozhoří pla-
men, protože je velkou útěchou
to, co nám sděluje svatý Leonard
da Porto Maurizio: „Vykonáte-li
několikrát denně duchovní sva-
té přijímání, dávám vám měsíc
na to, abyste viděli, že vaše srd-
ce se zcela změnilo.“ Tedy jeden
jediný měsíc: Chápete?

(Pokračování)
Překlad -Iš-

Bylo mi velkou ctí být
hostem v diskusním
pořadu Radia Maryja
a Televize Trwam v polské Toru-
ni. Zkušenost, kterou jsem tam
získal, mne přesvědčila, že naši
televizní moderátoři by napřed
měli jít k nim do Toruně na ško-
lení a potom teprve se pustit do
moderování debat s politiky a vě-
deckými i kulturními pracovní-
ky na našich obrazovkách. Tam
by poznali ono čapkovské „jak
se co dělá“.

Ale po pořádku. Díky mé-
mu vzácnému příteli a kolego-
vi z Univerzity kardinála Ste-
fana Wyszyńskiego ve Varšavě
dr. Stanislawovi Krajskému
mi vyšla v Polsku kniha esejů
a úvah. Protože pan dr. Kraj-
ski je úzkým spolupracovníkem
periodika Nasz Dziennik, pub-
likoval tam rozhovor se mnou
a zároveň zařídil, abych vystou-
pil spolu s ním v každodenním
pořadu Televize Trwam a Ra-
dia Maryja „Rozmowy niedo-
kończzone“ (česky: Nedokonče-
né rozhovory).

Otec Tadeusz Rydzky, zakla-
datel a ředitel obou těchto mé-
dií, kvůli pracovnímu zanepráz-
dění zřídka kdy tento pořad vede
osobně, střídají se u toho jeho
řádozí spolubratři-redemptoris-
té. To byl rozhovor, jaký má být,
ne takový, na jaký jsme zvyklí
na našich televizních kaná-
lech s pány Moravcem, Šimou,
s madam Jílkovou apod. Před-
evším: moderující otcové re-
demptoristé neskáčou diskutují-
cím nevhodně do řeči a neutína-
jí debatu v tom nejzajímavějším,
jak je normální u našich televiz-
ních diskusních pořadů. Jestliže
u nás má pokaždé přednost to,
co chce moderátor slyšet, před
tím, co chce host povědět, v Te-
levizi Trwam je tomu přesně na-
opak. A pokud se debatěři od-
chýlí od tématu nebo sklouznou
do rozhovoru, jenž diváky neza-
ujme, připomene jim to mode-
rátor-redemptorista taktně polo-
ženou vsuvkou typu „Promiňte,
děkuji vám za váš výklad, naše
diváky by ale ještě zajímalo, kdy-

Jděte na školení do Toruně!

byste...“ a řečnický naváže právě na to, co dotyčný vypráví, jen ho vhodně a decentně usměrni. Všechny rozhovory, které jsem měl možnost v obou médiích otce Rydzyka v Polsku sledovat, měly tyto charakteristické znaky. Příznám se, že s tak vysokou profesionalitou v kombinaci s maximálním taktem a slušností jsem se zatím v televizních debatách nikde nesetkal, ani doma, ani v zahraničí.

Jen jedno zde netrpí: propagaci nekatolických názorů, zvláště v morální rovině. Mezi ně patří i antisemitismus. Byl jsem toho osobně svědkem. Po skončení debaty s hosty v Nedokončených rozhovorech je dán každému divákovi a posluchačovi. Ti telefonují, ptají se a sdělují svá stanoviska k problematice. Po diskusi se mnou a dr. Krajským kdosi zavolal a začal mluvit něco o Židech jako strůjcích všeho zla ve světě. Pater moderátor ho ihned takticky utnul slovy: „Omlouvám se, že vás musím přerušit, ale rasová nebo národnostní nenávisť je v rozporu s katolickou naukou. To se týká zvláště antisemitismu. My jsme prosím katolická televize a hlásáme výhradně jenom církevní učení.“ Tato scéna mi odhalila, jak vyhané a sprosté je u nás hojně rozšiřované tvrzení, že média patera Rydzyka jsou antisemitská. Ne, že bych tomu předtím věřil, ale tak zásadový postoj vůči antisemitismu jsem neočekával.

Stejně tak odmítl pater moderátor člověka, jenž začal spílat jednomu z polských biskupů, mimochodem úhlavnímu nepříteli otce Rydzyka, do zednářů a modernistů. Řekl mu: „Nezlobte se, ale my nedáváme prostor k veřejnému napadání biskupů, pro nás jsou to nástupci apoštolů.“ Pravověrně katolický charakter obou médií, o jaký se otec Rydzyk snaží, samozřejmě nedo-

voluje, aby se zde mohli projevit např. zastánci potratů, antikoncepce, gayismu apod. Radio Maryja a Televize Trwam si zakládají na tom, že jsou katolickými médii, a proto nekatolické nebo dokonce protikatolické postoje zde nemají absolutně žádné místo, ani v diskusi nebo v názorech posluchačů. Zastánci těchto pozic mají svůj prostor v celé škále jiných polských sdělovacích prostředků, Trwam a Maryja si chtějí udržet svůj katolicismus a nést jeho zástavu hodně vysoko. Pořady jsou pestré, ne pouze na náboženská témata, jsou zde promítány i filmy a hrány divadelní hry, zejména takové, které zdůrazňují polské vlastnictví, ale marně by zde někdo hledal názor, jenž je v rozporu s katolickým katechismem. Katolicismus a polský patriotismus jsou v těchto médiích apologeticky a polemicky hájeny proti odpůrcům, ať už pocházejí z jakéhokoliv tábora. Správně a podloženě označují Trwam a Maryja liberalismus a socialismus made in EU za největší současné nebezpečí pro Polsko i pro Evropu, potažmo pro celý svět. Na jejich pranýři je antidiskriminační zákon, lisabonský traktát a další dokumenty Evropské unie, otevírající cestu legalizaci potratů, homosexuálních sňatků, klonování a dalších zvráceností.

To je skutečný a pravý důvod, proč jsou Maryja a Trwam tolik napadány a nenáviděny. Nenaplnějí současný módní postulát, aby katolická média byla nekonfrontační, ekumenická a praktikovala dialog. V tomto bodě se pater Rydzyk skutečně nemíní přizpůsobit – a proto je špatný, tak jako každý, kdo si uvědomuje, že Církev má své nepřátele, kteří ji chtějí zničit, a tudíž je třeba katolickou víru a etiku hájit též bojovnou, i když slušnou polemikou. To ovšem mnoho katolických au-

torit včetně polských biskupů, skloňujících II. vatikánský koncil ve všech pádech, nedokáže pochopit. Většina sídelních biskupů se staví k mediální říši otce Rydzyka buď zcela záporně nebo alespoň obojace, podporuje ho zhruba pět. V poslední době získal pater Rydzyk silnou oporu v novém gdaňském arcibiskupovi Glodzovi. U pomocných neboli světicích biskupů je ovšem podpora mnohem větší.

Věřím, že média otce Rydzyka jsou pod ochranou Boží a Panny Marie. Jinak by se těžko dalo vysvětlit, že přes všechny těžké pomluvy, které na ně i na zakladatele byly nakydány, to všechno ještě existuje a může se pochlibit 3–5 miliony diváků a posluchačů. Jen namátkově několik nejzávažnějších „hříchů“ otce Rydzyka:

Prý se vměšuje do politiky, navádí posluchače, koho mají volit. Ne, pater Rydzyk nikdy neoptuje pro konkrétní politickou stranu, ale pro hodnoty. Když říká, že katolík nesmí volit levicovou SLD nebo liberální PO, tak proto, poněvadž hájí potraty, klonování a další zvrstvá. Upozornit na to by přece mělo být povinností každého duchovního pastýře!

Nejnovější pomluvou, vypuštěnou současnou vládní koalicí, je teze, že prý Vysoká mediální škola, kterou otec Rydzyk v Toruni vede, neoprávněně uděluje diplomy. Byla dokonce ohlášena revize z ministerstva, škola však předložila dokumenty, které dokazovaly, že je všechno v pořádku. Revize se tedy nekonala.

To nejtěžší a nejnebezpečnější obvinění však zní: pater Rydzyk vyhlásil sbírku na ochranu gdaňských loděnic a peníze zdefraudoval, resp. prospekuloval na burze. Byla dokonce podána žaloba, ale musela být stažena, neboť fakta mlu-

vila o něčem zcela jiném. Otec Rydzyk skutečně vyhlásil sbírku ve prospěch loděnic, kde vznikla r. 1980 pověstná Solidarność, Radio Maryja mělo v nich mít svůj podíl. Shromážděná suma však na to nestačila. Pater Rydzyk se proto obrátil v rozhlasu i televizi na dárce, aby pokud chtějí peníze zpět, se do určitého termínu přihlásili. Když tak neučiní, bude jejich částka použita ve prospěch Radia Maryja a Televize Trwam. Ti, kteří se přihlásili, by se dali na prstech spočítat, absolutní většina dárců souhlasila s použitím peněz na provoz médií.

Mnozí polští katolíci srovnávají otce Rydzyka se sv. Maximiliánem Kolbem. I on začínal prakticky z ničeho a podařilo se mu vytvořit rozsáhlou „mediální říši“ s několika periodiky, a kdyby nebylo II. světové války, disponoval by i vlastním rádiem (televize tenkrát ještě neexistovala). V Toruni ukazují malý domeček, v němž počátkem 90. let Radio Maryja začínalo. Dnes jsou to na několika místech mohutné budovy s nejmodernějším zařízením. Jde o podobný zázrak jako v USA, kde sestra Angelika začínala s vysíláním své stanice EWTN v propůjčené garáži.

Zde platí tak jako ve starověkých a středověkých bitvách: když kapituluješ, dostaneš milost, když budeš bojovat, zabijeme tě. Evropský katolicismus včetně silného katolicismu polského se zalekl a vzdal se liberálům a socialistům, jediný, kdo vzdoruje, je pater Rydzyk se svými médii, proto musí být zničen za každou cenu. Podaří se to nepřátelům Církve? To záleží mimo jiné na síle modliteb nejen polských, ale vůbec všech věřících, kterým jsou drahé hodnoty katolické pravověrnosti, tudíž i našich českých. Již mnohokrát dějiny ukázaly, že spoléhat nejen na lidskou, nýbrž i na Boží pomoc se vyplácí, když jde o spravedlivou a dobrou věc.

Radomír Malý

Humanae vitae - zbytečné břemeno, nebo pramen lásky?

25. července je tomu 40 let, co byla zveřejněna encyklika Pavla VI. *Humanae vitae*. Dodnes představuje toto rozhodnutí učitelského úřadu Církve k otázce zabraňování početí velkou výzvu pro církevní život. Biskup Laun nám představuje důvody, že tato encyklika kromě prorockého charakteru vytyčuje mnohem širší dosud nenaplněné úkoly.

Predehra

Proč vydal Pavel VI. encykliku *Humanae vitae* (dále HV)? Protože otázka umělé antikoncepce byla horká již během Koncilu. Když se v roce 1965 dostala na trh „pilulka“, vznikla tím ožehavá otázka: Jestliže dosud známé antikoncepční prostředky jsou nedovolené, nepředstavuje pilulka něco nového, cestu antikoncepce, která neobsahuje žádnou morální závadu a naplňuje tak touhu dřívějších papežů po morálně schůdné cestě k regulaci početí?

Papež nechtěl tuto otázku předkládat koncilním otcům, slíbil však, že sám dá odpověď. HV představuje splnění jeho slibu. Aby sám měl zcela jasno, sestavil nejdříve studijní skupinu. Její členové však nebyli schopni se sjednotit, a tak vznikla dvě dobrozdání: většinové a menšinové. Menšina se přidržela tradiční církevní nauky a trvala na zákazu antikoncepčních prostředků, většina zastávala požadavek změnit postoj Církve. Obě dobrozdání byla předložena papeži. Ten se k zděšení mnohých rozhodl pro názor menšiny. Ti, kteří mu to dodnes vyčítají, přehlížejí skutečnost, že se v tomto případě jednalo o poradní skupinu, nikoliv o rozhodující instanci, která by mohla papeži předepisovat, jak má rozhodnout.

Rozhodnutí Pavla VI.

Bylo mnoho důvodů, které ztěžovaly Pavlu VI. jeho rozhodnutí:

* Viděl věcnou obtížnost dané otázky.

* Nechtěl v žádném případě ukládat lidem břemeno, které není z Boží vůle, a tedy není nezbytné.

* Věděl, jak obtížné bude pro mnohé přijmout toto „Ne“ Církve k antikoncepci. Předcházející diskuse teologů a zprávy v médiích probudily očekávání, které nyní nutně muselo být zklamáno.

* Tušil budoucí protesty a agresi proti své osobě a věděl, že si tím připravuje „malé mučednictví“.

* Měl před očima neblahé následky antikoncepční praxe.

Protest

A skutečně tomu tak bylo. Mohutná vlna protestů se přivalila jako duchovní tsunami a způsobila Církvi značné škody. Vznikla velká trhлина, která jde napříč celou Církví a která dodnes trvá. Někteří profesori teologie zveřejnili kritické prohlášení, stovky profesorů z dalších zemí je následně podepsalo.

Hlavní škodu, kterou boj proti HV způsobil, je třeba vidět v otřesené důvěře k učitelskému úřadu Církve a v praktické neposlušnosti mnoha katolíků v otázce antikoncepce – neposlušnosti, ze které – jak jsme mohli vidět – vzešly všechny negativní důsledky, které papež v HV předpověděl.

Přítom je jasné, že tato neposlušnost se nemohla omezit pouze na otázku antikoncepce. Kdo ve jménu svého vlastního míně-

Papež Pavel VI.

ní a svědomí může popřít nauku Církve v jedné otázce, může tak učinit i v jiné oblasti učení Církve. To však znamenalo, že s protestem proti HV vtrhlo do Církve protestantské pojetí učitelského úřadu a pevně se v ní zahnížilo. Typické je v tomto směru „Kolínské prohlášení“ z roku 1989, ve kterém více než 200 teologů protestuje proti tomu, že je učitelský úřad zbavuje „svéprávnosti“, a v roce 1995 vzniklo hnutí nazvané „Církev jsme my“, které chtělo ve stejném duchu mobilizovat sebejistotu lidu proti vedení Církve. Zcela shodně obvinili jedni i druzí papeže, že uložil manželům těžké a zbytečné břemeno, které Bůh nechce!

Reakce biskupů

Jak usoudil Dietrich von Hildebrand, HV se stalo skutečně „znamením, kterému bude odpíráno“, a tento odpor, jak se zdá, biskupové dokonce potvrdili.

Protože v mnoha zemích zavládlo proti HV velké pobouření, proto se biskupové pokusili uklidnit tuto pastoračně obtížnou situaci svým „prohlášením“. V Německu to bylo tzv. „Königsteinské prohlášení“, v Rakousku „Prohlášení Marie Utěšitelky“. Obě prohlášení se vyhýbají otázce, co si samotní biskupové o HV myslí. Místo toho obě prohlášení zdůrazňují: HV není neomylné prohlášení papežského učitelského úřadu a věřící mají možnost zastávat jiný názor než papež a s tímto svým názorem podle více či méně dobrého svědomí dále žít. Otevřená zůstá-

vá otázka, zda se přitom jedná o chybné svědomí, nebo o nezávadné katolické svědomí, tedy o legitimní rozhodování. Papež Jan Pavel II. měl asi na mysli tato německá prohlášení, když v encyklice *Veritatis splendor* psal o učení, které je v rozporu s HV a vyslovuje absoluci ve jménu svévolného učení, které nemůže učinit šťastným (3).

Rozhodující věta v Königsteinském prohlášení zní: „Kdo si myslí, že ve své soukromé teorii a praxi se může odchýlit od nikoliv neomylného učení učitelského úřadu – takový případ je v podstatě možný – musí se upřímně a sebekriticky ptát, zda si to může zodpovědět před Bohem.“ Tím biskupové sugerují věřícím: – Ano, křesťan si může před Bohem zdůvodnit své „odchylky od nauky Církve“.

Podobně tomu bylo v Rakousku: „Kdo je v tomto ohledu vzdělaný a po vážném zkoumání, nikoliv pouze v citové unáhlenosti, dospěje k tomu přesvědčení, může se tímto svým názorem řídit. Neudělá chybu, pokud je připraven v tomto zkoumání pokračovat a jinak zachová úctu a věrnost Církvi. Samozřejmě nadále platí, že v takovém případě není oprávněný vytvářet mezi souvěrci zmatek.“

I z tohoto vyjádření bylo a dodnes se jeví mnoha věřícím jako jasné: Můžeme používat antikoncepci a nijak se tím nedostáváme do konfliktu s Božím zákonem.

Stav v Církvi dnes

Jaký byl ohlas těchto prohlášení? Nejdříve samozřejmě „uklidňující“, alespoň v životě Církve. Otázka ovšem je, zda to nebyl „falešný mír“. Dnešní situaci, alespoň pokud jde o německé země, bychom mohli popsat takto:

Jen malá menšina katolíků se drží encykliky HV, většina nepokládá za nutné, aby o těchto otázkách dále přemýšlela. Pokládají je za zodpovězené v tomto smyslu:

Papež se zmýlil, tyto otázky si může a musí zodpovědět každý sám a musí se rozhodnout, zda katolík může bez výčitek svědomí používat antikoncepční prostředky, pokud s nimi není spojeno nebezpečí potratu. Krátce řečeno: antikoncepce je otázkou soukromého svědomí. Není problém, zda antikoncepci, nebo ne, jde jen o to, jakými prostředky.

Tento názor panuje na většinu teologických fakult a ve výuce náboženství, v přípravě snoubenců a není prakticky biskupa, který by se slovem zmiňoval o otázkách antikoncepce. Papež Jan Pavel II. dvakrát prosil rakouské biskupy, aby znovu promysleli své prohlášení, r. 1988 šlo o určitý pokus v tomto směru, který musel zaznamenat nezdár. A tak trvá nadále výše popsaný stav.

Jako důsledek tohoto sporu je však možno pozorovat, jak se církevní kruhy i v jiných otázkách přizpůsobují duchu času. Mnoho katolíků je dnes přesvědčeno, že mají sami právo rozhodovat o tom, co je dobré a co je zlé, jak dokonce učí určitý mravně-teologický proud. Tento dissens ve smyslu práva na vlastní rozhodování se týká např. masturbace, předmanželského pohlavního styku, homosexuality a dokonce i potratu.

Důsledky

Jednotlivé důsledky umělé antikoncepce papež Pavel VI. předpověděl: ztrátu mravních zábran u mládeže, ale také změněné, lásky zbavené chování mužů k ženám, tendenci státu zasahovat do intimních sfér rodinného života (4). Není třeba nijak dokazovat, jak hluboce měl papež pravdu. Tehdy ještě nemohl předvídat další tři důsledky:

* Odloučení plodnosti a sexuality pomohlo homosexuálnímu hnutí, aby proniklo i mezi katolíky.

* Oddělení plodnosti a sexuality vedlo k oné demografické katastrofě, která ohrožuje Evropu.

* Antikoncepční mentalita nezmenšila, nýbrž naopak zvětšila počet potratů.

Bezstarostný zmatek svědomí, nebo katastrofa?

Mnozí si myslí: Ať už má papež pravdu nebo ne, můžeme se klidně spolehnout sami na sebe. V otázce mravních příkazů nejde o pravdu, nýbrž o osobní přesvědčení jednatelů. Proti této tezi vystoupil z filozofického hlediska jak kardinál Josef Ratzinger, tak Jan Pavel II. (7)

Jednotlivé důsledky umělé antikoncepce papež Pavel VI. předpověděl: ztrátu mravních zábran u mládeže, ale také změněné, lásky zbavené chování mužů k ženám, tendenci státu zasahovat do intimních sfér rodinného života.

V praxi působí toto pojetí zhojně na pastorační práci v Církvi. Ať už jde o blud nebo ne, biskupové a kněží se mohou spolehnout na názory svých věřících, nikoho to nebolí a neškodí to manželstvím. Boj proti tomu se nevyplatí, naopak, narušil by pastorační mír.

Že by se však naopak vyplatilo, aby lidé správně pochopili nauku HV, dokazuje pohled na zdůvodnění nauky. Místo abych rozvíjel všechny důvody pro pravdivost HV (8), uvedu hlavní důvod a vysvětlím ho ruku v ruce s jedním zážitkem. Když jsem v jednom rozhovoru s několika lidmi uvedl, že antikoncepce je v rozporu s láskou, obrátila se na mě jedna žena a opakovala šťastně a s důrazem: „Ano, máte pravdu, antikoncepce je proti lásce!“

Ale: pokud je tomu tak, pak je antikoncepce jedním z důvodů četných rozvodů. Z toho plyne, jak je naléhavě nutné učit HV, protože toto učení podporuje lásku a přispívá tak ke stabilitě vztahů.

Antikoncepce proti lásce

Ano, je tomu tak. Antikoncepce je nejen proti dítěti, ale škodí také lásce. Tato teze působí odcizeně, protože je v roz-

poru s obecným přesvědčením, že pilulka je oprávněná, protože údajně slouží lásce a svobodě v lásce a stojí tedy ve službách lásky.

Škodí antikoncepce lásce? Nakolik a jak? Taktó: láska spojuje a sjednocuje. Antikoncepce rozděluje. Antikoncepce dělá z partnera jiného člověka. Antikoncepce je tak svého druhu duchovní „nevěrnost“ srovnatelná s mužem, který objímá svou ženu a přitom myslí na jinou. Při an-

tikoncepci je tomu naopak: muž myslí na svou ženu, ale objímá „jinou“, jeho vlastní plodná žena je pro něho neplodnou.

Nepraktikují však antikoncepci i páry, které se opravdu milují? Ano, ale otázka je, zda je jejich akt ve své tělesné dimenzi ještě aktem ryzi čisté lásky, když je zde zábrana. Nebo by tomu mohlo být taktó: v rámci pravé lásky se uskutečňuje akt, který ze své povahy už není výrazem lásky, nýbrž sebeuspokojením, které druhému dopřávám, ale nenechává se zcela a bezvýhradně oblažít láskou.

Tento argument mnohé nepřesvědčí. Je úkolem budoucích generací, aby o tom přemýšlely a přesvědčily se, zda právě nauka HV není logickým požadavkem lásky!

Zkušenost

V dalším se opírám o zkušenost těch, kteří potvrzují to, co bylo dosud řečeno. Mám na mysli i to, co jsem poznal v kruhu lidí, které kolem sebe shromáždil velký katolický lékař Josef Rötzer, objevitel sympto-termální metody přirozené regulace počtí. Mnozí z nich tvrdí: – Poznali jsme, že antikoncepce by zničila naši lásku. Naše sexuální vztahy se dostaly do svých kolejí a začaly být opravdu oblažující-

cí teprve tehdy, když jsme zaměnili antikoncepci za přirozenou regulaci počtí. Poznal jsem páry, které se zářícíma očima mluvily o HV a děkovaly za ni papeži. Jeden katolický osvětový program pro dospívající to popisuje taktó:

„Je ověřenou zkušeností, že pochopením těchto vztahů získávají mladí lidé zcela nový pohled. Začínají hodnotit vlastní plodnost jako něco nesmírně cenného, co je třeba přijímat a chránit. Důsledkem toho je, že mnoho dívek, které už měly pohlavní styk, konstatuje, že získaly nový postoj k sexualitě, ke svému tělu a ke své plodnosti.“

A ještě více: Lidé, kteří se u nás naučili metodě přirozené regulace, začali klást otázky po Bohu a nastoupili cestu víry.“ Tak zkušenost potvrzuje nauku. To by mělo stačit, abychom o ni získali potřebný zájem.

Humanae vitae jako lurdský pramen

Proti tomu je možné namítnout: Je vůbec představitelné, aby to objevila většina evropských katolíků? Na to bych chtěl odpovědět jedním obrazem:

Když Bernadeta dostala příkaz, aby se napila vody z pramene a umyla si v něm tvář, žádný pramen v jeskyni nebyl; ona vyhrabala jamku a blátem si pomazala tvář. Přítomní si mysleli, že se pomátla, a šli domů. Později se někteří vrátili a počali hrabat tam, kde Bernadeta našla vlhkou hlínu, a uvolnili tak lurdský pramen. Snad tomu bude tak i s HV. Jednoho dne začne skutečný dialog, budeme tam „hrabat“ a najdeme pramen lásky. Ti, kteří začnou, budou muset snést, že je budou pokládat za bláznů. Ale to je situace, která je dobře doložena biblicky, tím by se Ježíšovi učedníci neměli dát odradit.

Humanae vitae jako nová evangelizace

Jestliže má teolog V. Thomey pravdu, toto „hrabání“ je příkazem

dne a hodiny. Humanae vitae je třeba přijmout, nejdříve tak musí učinit biskupové a pak teologové, aby lidé opět získali důvěru k Církvi. Jinak nedojde k obnově ani teologie, ani Církve (9). Vlastně totéž říká kardinál Schönborn: „Ne k HV je jedno ze tří Ne, které říká Evropa k vlastní budoucnosti. Další dvě Ne jsou potraty a homosexualita. Tedy jinak: Ano k HV otevře cestu k budoucnosti.“

Argumentace pro Humanae vitae

Aby se nauka HV dostala mezi křesťany, k tomu je třeba nejen odvahy biskupů a teologů, ale také argumentů, kterým rozumí i neodborníci.

* Argumentace nesmí spočívat jen na pouhém citování a opísování od druhých.

* Argumentace musí zohlednit dosavadní pokusy o zdůvodnění, ale musí je také kriticky zhodnotit.

* Argumentace musí nemorálnost antikoncepce učinit tak srozumitelnou, jako je srozumitelné „Nepokradeš“. Je to obtížné, ale musí to být cílem.

* Argumentace musí dokázat, že Ne k antikoncepci je obsaženo v hlavním příkazání lásky.

* Argumentace musí dokázat, že antikoncepce nejen že nepodporuje manželskou lásku, nýbrž ji poškozují. (...)

Humanae vitae jako prorocká služba

Další vývoj snad názorně ukáže, jak prorocký byl Pavel VI. a jak velký význam má Jan Pavel II., který sám od sebe řekl, že se naučil „milovat lásku“, a proto se nedal zadržet od toho, aby stále znovu citoval HV. Snad budoucí generace, a to nejen katolíků a křesťanů, budou děkovat Církvi za službu, kterou lidstvu prokázala skrze HV.

*Z Kirche heute 7/2008
přeložil -lš-*

„Žijeme z Boží Prozřetelnosti“

Kdo pozoruje hochy a dívky ze společenství Cenacolo, nemůže prostě uvěřit, že tito mladí lidé byli ještě před krátkým časem lidské trosky. Dnes jsou svědky toho, že Boží milost i dnes daruje nový život.

Když někdo vyzve mladé lidi z našeho společenství, aby něco řekli, začnou vždy mluvit o svém vlastním životě: o své cestě z temnot ke světlu. A proto bych chtěla vyprávět i já – o Božím milosrdenství. Když byl můj otec za války povolán k vojsku, žili jsme na jihu Itálie. Otec však musel odejít do Piemontu na severu země. Rozhodl se proto, že nás, moji matku a jejích sedm dětí vezme s sebou. Život byl velice obtížný, trpěli jsme hladem a zimou. Díky Bohu, měli jsme velice statečnou matku.

Otec se ve svém jednání velice změnil. Byl velice nervózní a často rozdával facky. Moji bratři za to otci nadávali a styděli se za něho. Jednoho dne jsem jim řekla: „Vy se na něho zlobíte, jste zklamaní, a to je tím, že rány, které vám zasazuje, jste nikdy nepřijali jako Boží dar.“

Tehdy jsem již pochopila, že Boží milosrdenství je přítomno i v těžkých okamžicích našeho života. Vyjádřilo se tak, že moji rodiče museli ve svém životě bojovat s velkými těžkostmi, museli snést mnoho pokoreň: na severu Itálie jsou totiž ti, kteří přijdou z jihu, v opovržení, a navíc my s tolika dětmi. Byli jsme vyhnanci ve vlastní zemi. Ale to všechno udělalo moje rodiče silnější a pokornější. A na základě těchto zkušeností mohu dnes mladým, kteří k nám přijdou, říct: „Nemusíte se stydět za svou minulost. Tuto minulost vždy snášelo Boží milosrdenství svými krvácejícími ranami. Tyto rány jsou jako otevřená okna, která nám otevírají přístup k jeho milosrdenství. Jde tedy konkrétně o to, žít ve

svém vlastním životě z Božího milosrdenství. To musí jít tak daleko, abychom mohli říct, že jsme přijali Boží milosrdenství do svého vlastního těla.

Mohu tedy vydat svědectví, že ve všech mých problémech, ve všech mých slabostech byl Bůh přítomen se svým milosrdenstvím, aby z nich udělal něco velkého.

Dnes jsem došla s mladými z 58 společenství na celém světě až sem. Mladí z těchto společenství musí pochopit, že žijeme z důvěry v Boží milosrdenství. Tito lidé už namnoze nebyli ani lidští, byly to trosky. Když však potom přišli k nám, to první, co museli udělat, bylo padnout na kolena a modlit se. V našich kaplích nemáme žádné lavice. Klečme na holé zemi před Pánem vystaveným ve dne v noci.

A to je živná půda našeho štěstí, díky tomu máme všechno, i když v podstatě nevlastníme nic. Proto také nepřijímáme od státních míst žádné peníze, protože věříme v Lásku, která nám zaopatrí všechno, co potřebujeme. Žijeme jen z Prozře-

telnosti. A díky tomu prožíváme Prozřetelnost den co den. Tak si jednoho dne přáli hoši v jednom společenství jídlo s rajčaty Sugo. Ale nebylo rajčat. A představte si: čtvrt hodiny před jídlem přišla jedna paní s manželem a složili u nás krabice s těmito chutnými plody.

Po celých dvacet pět let jsme prožívali něco podobného. Žijeme z Prozřetelnosti. Když něco je, tak to máme, a když ne, tak sníme zbytky suchého chleba a jdeme o půl hodiny dříve hrát kopanou. Ale v důvěře v Boží Prozřetelnost zůstáváme vždy veselí.

A ještě jedno slovo: musíme se učit odpouštět. Naši mladí byli vesměs velice zraněni svými rodiči, otcem i matkou. Kladu jim na srdce, aby odpouštěli. Není sporu o tom, že se dopustili chyb. Ale dost možná, že jako děti trpěli ještě více než my. Proto jsme prvním mladým, kteří se opět vraceli domů, řekli: „Až teď přijdeš domů a uvidíš tatínka, tak se k němu rozběhni a obejmi ho. A až ho obejměš, počítej do sedmi. A uvidíš, tvůj tatínek bude plakat, my všichni budeme plakat. V tom okamžiku vracíš svému tatínkovi důstojnost jeho otcovství, když ti jako dítěti křivdil.“

Kdo je naplněn láskou, bude mluvit o lásce a bude ji předávat dále. Musíme se stát lidštější a žít láskou.

*Z Vision 2000 - 3/2008
přeložil -lš-*

Když apoštolové o Letnicích přijali Ducha Svatého, vyšli ven kázat a hlásat Ježíše Krista. Hovořili přitom svou vlastní řečí, galilejským nářečím aramejštiny. A přesto všichni lidé, kteří byli právě přítomni v Jeruzalémě, slyšeli od nich svou vlastní řeč, jak nás informují Skutky apoštolů. Jeruzalém byl tehdy vedle Athén, Říma a Kartága světové město – světové obchodní středisko, ve kterém se stále zdržovali lidé ze všech národů. Písmo svaté mluví o Parthech, Méděch, Elamitech, o lidech z Mezopotámie, z římských provincií v Asii, z Kapadocie, dnešního Turecka... A ti všichni apoštolům rozuměli.

Když slyšíme o tomto zázraku, musíme si mimoděk vzpomenout na jinou událost, která je v úplném protikladu k Letnicím: na stavbu babylonské věže, která se objevuje i v různých uměleckých dílech.

Na tuto souvislost poukázal již svatý Augustin. V poslední době tak učinil papežský kazatel P. Raniero Cantalamessa a biskup v Innsbrucku Manfred Schauer:

Babylon

* Ve městě Babylon mluvili všichni lidé stejnou řečí, ale od určitého momentu jeden druhému přestali rozumět.

* O Letnicích mluvili všichni rozličnými jazyky, ale jeden druhému rozuměli.

Proč? V Babylonu si lidé řekli: Postavme si město jako věž, jejíž vrchol se bude dotýkat nebe, a **uděláme si tak jméno...** (Gn 11,1).

Lidé v Babylonu nebyli pohané, nýbrž zbožní věřící. Věž, kterou si chtěli postavit, nebyla nic jiného než slavný chrám s terasami položenými jedna nad druhou, jehož trosky jsou v Mezopotámii dodnes patrné. V čem však spočívala jejich vina? Chtěli postavit Bohu chrám, ale nikoliv pro Boha, k jeho oslavě, ale pro svou vlastní slávu. Chtěli si

Řeč lásky

„sami udělat jméno“. Je to stejná vina jako na začátku lidstva: O Adamovi a Evě víme, že chtěli být jako Bůh. ... Je to pokušení, které je v naší době obzvláště veliké.

Jeruzalém

V Jeruzalémě řekli lidé o apoštolích: *Slyšíme je, jak nám v naší řeči hlásají velké skutky Boží* (Sk 2,11).

Apoštolům všichni rozumějí, protože nehovoří sami o sobě, nýbrž o Bohu. Nemyslí na to, aby si udělali jméno, nýbrž oslavují Boha. Skrze Ducha Svatého se událo to největší obrácení, jaké se může uskutečnit v lidském srdci: obrácení od Já k Ty, od Já k Bohu, obrácení od egoismu k lásce.

Poselství pro dnešní svět

Tato skutečnost obsahuje důležitá poselství pro dnešní svět. Žijeme v době masových komunikačních prostředků, ve velké „globální vesnici“. Není vůbec problém komunikovat během vteřiny s jiným člověkem na kterémkoliv místě světa – telefonem, internetem, satelitem. Na světě existuje ustavičná komunikace. To je jistě veliký pokrok, který může sloužit k blahu lidstva. Nesmíme však přehlížet s tím spojená rizika.

HLUBOKÁ KRIZE MUŽŮ V USA

Podle amerického rabína vězí američtí muži v hluboké morální krizi. Mnoho rodin je pokládá za „automaty na peníze“ a hodnotí podle toho, kolik přinesou domů, protože peníze jsou hlavním ukazatelem prestiže. Protože jejich ženy už měly mnoho mužů, oni mají pocit, že jsou tělesně hodnoceni podle nedosažitelných norem, a proto se utíkají k pornografii, která je v zemi rozšířená jako morová nákaza. Proto se muži utápějí v práci, ve zbožňování sportu nebo v alkoholu. To vše je důsledek zmaterializované společnosti. Východisko je pouze v návratu k biblickým hodnotám.

Máme dojem, že čím více je komunikací, tím méně lidé spolu komunikují, tím méně si rozumí a tím více se vrací nepokoj.

Udělal jsem nedávno osobní zkušenost, když jsem cestoval železnicí. Na jedné stanici nastoupila celá školní třída, která byla na společném výletě. Umíme si představit, jak to ve skupině 30 dětí chodí. Ale ne tak u této skupiny. Každý se posadil na své místo a začal na svém mobilu posílat esemesky nebo hrát různé hry. Člověk byl málem v pokušení ptát se, kde zůstaly ty staré dobré časy, kdy učitel a dozor při výletech mě-

li problémy udržet pod kontrolou všechny soupeřící kohouty, rovnat různice, kdo má vedle koho sedět a podobně. Ale tehdy lidé alespoň spolu hovořili, bylo to společenství, vytvářela se komunikace. Příklad je jistě trochu nadsazený. Ale v podstatě je tomu tak. Čím více je komunikačních prostředků, tím méně komunikujeme osobně mezi sebou. Nehovoříme mezi sebou, nesdělujeme se. Je to vlastně hrozná forma egoismu, kdy se člověk uzavírá do sebe jako kukla. A rodiče se diví, proč se nemohou sblížit s dětmi.

Nedávno jeden světově známý konzern uložil svým zaměstnancům, aby určitý den v týdnu

nekomunikovali mezi sebou elektronicky (často ve stejné kanceláři či budově), ale pouze osobně. Proč? Chtěl posílit osobní vztahy mezi zaměstnanci navzájem, chtěl své pracovníky formálně „přinutit“, aby spolu mluvili. Slibuje si od toho větší pokrok při hledání nových idejí a v rozvoji. Není to znamení dnešní doby?

Dnešní svět je na některých místech něco jako moderní Babylon. Při „společné řeči“ jeden druhému nerozumí, vládne válka a spory, a to až uvnitř rodin.

Babylon a Jeruzalém i dnes

Babylon a Jeruzalém jsou podle svatého Augustina *dvě otevřená staveniště světa*. A každý se musí rozhodnout, na kterém staveništi chce pracovat.

* Babylon se zakládá na sebelásce, egoismu, na pohrdání Bohem a bližním. Babylon je všude tam, kde hledáme svou vlastní slávu.

* Jeruzalém buduje na lásce k Bohu a k bližním. Letnice jsou tam, kde člověk hledá slávu Boží a blaho svých bližních.

Kéž nás Duch Svatý naučí řeči, které všichni lidé rozumí, totiž řeči lásky.

Když přišla Matka Tereza do Kalkaty, neznala ani slovo nové řeči a jen zlomkovitě angličtinu. Ale šla na ulici a starala se o nemocné a umírající. Mluvila řeči, které všichni rozuměli: řeči lásky.

Kéž nám Duch Svatý dá poznání, jak důležitá je tato řeč lásky v našem životě jako křesťanů.

- * Je to řeč, která je pravdivá,
- * je to řeč, která buduje a nikoliv boří,
- * je to řeč, která si nestěžuje na temnotu, ale zapaluje světlo,
- * je to řeč, která přináší naději,
- * je to řeč, která mluví o dobru v tom druhém a mlčí o jeho chybách.

Z -sks- 22/2008
přeložil -lš-

POSELSTVÍ ZE SYDNEY -

dokončení ze str. 2

něco nebezpečného. Jak se může to, co je „dobré“, jevit jako něco hrozivého?

Je zde ještě něco více. Co říci o člověku, vrcholu Božího stvoření? Každý den se potkáváme s genialitou lidských výdobytků: od pokroku v lékařských vědách a moudrého využití technologií až k tvořivosti projevané v umění, v mnoha směrech roste vytrvale kvalita a uspokojení života lidu. I mezi vámi je dispozice přijímat v hojnosti výhody, které se nabízejí. Někteří z vás vynikají ve studiu, ve sportu, v hudbě, v tanci a divadle, jiní z vás mají vytríbený smysl pro sociální spravedlnost a etiku a mnozí z vás se ujímají úkolů dobrovolné služby. My všichni, mladí i staří, máme chvíle, ve kterých vrozená доброта lidské osoby – pochopitelná snad v gestu malého dítěte nebo v schopnosti dospělého odpouštět – nás naplňuje hlubokou radostí a vděčností.

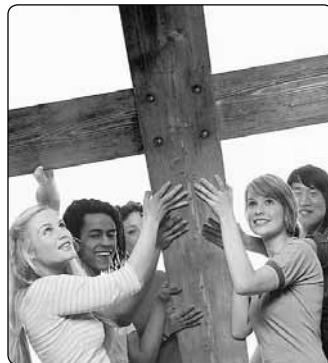
Nicméně tyto okamžiky netrvaly dlouho. Proto uvažujeme dále. Zjišťujeme, že nejen přirozené prostředí, ale také ono sociální – habitat, ve kterém sami rosteme – má své jizvy; rány, které signalizují, že něco není na svém místě. I zde v našem osobním životě a v našich společenstvích se můžeme setkat s nepřátelstvím často nebezpečným; s jedem, který hrozí rozrušit to, co je dobré, rozleptat to, co jsme, a překroutit smysl, pro který jsme byli stvořeni. Příkladů je nadbytek, to víte dobře. Mezi nejnápadnější patří zneužívání alkoholu a drog, šíření násilí a sexuální úpadek, které představuje často televize a internet jako zábavu. Kladu si otázku, jak může někdo, kdo je postaven tváří v tvář osobám, které reálně trpí násilím a sexuálním zneužitím, tlumočit tyto tragédie převedené do virtuální podoby prostě jako „zábavu“.

Je tu něco zhojného, co pramení ze skutečnosti, že svoboda a tolerance se odloučily od pravdy. To všechno se živí ideou, dnes velice rozšířenou, že neexistuje absolutní pravda, která by řídila naše životy. Relativismus, který dává prakticky hodnotu čemukoliv bez náležitého rozlišování, učinil „zážitek“ důležitější než všechno ostatní. Ve skutečnosti zážitky odtržené od úvahy, co je dobré a pravé, mohou vést nikoliv k autentické svobodě, nýbrž k intelektuálnímu a morálnímu zmatku a pošlapání principů, ke ztrátě sebeúcty a dokonce k zoufalství.

Draží přátelé, život není řízen osudem, není náhodný, vaše osobní existence je předmětem Boží vůle, on ji poželal a dal jí smysl (srov. Gn 1,28). Život není prostý sled faktů a zážitků, i když mnohé z nich mohou být užitečné. Je to hledání pravdy, dobra a krásy. Právě proto provádíme svá rozhodnutí, cvičíme svou svobodu a v tom, tj. v pravdě, v dobru a krásě, nacházíme štěstí a radost. Nenechte se oklamat od těch, kteří ve vás vidí konzumenty tržního prostředí s neomezenými možnostmi, kde sama volba se stává dobrem, novost se vydává za krásu a subjektivní zážitek nahrazuje pravdu.

Kristus nabízí více! Nabízí dokonce všechno! Jen on, který je Pravda, může být Cesta, a tedy také Život. A tak „cesta“, pro které se vydali apoštolové až na kraj světa, je život v Kristu. To je život Církve. A vstupem do tohoto života – na křesťanskou cestu, je křest.

Proto tento večer toužím připomenout krátce něco o našem pojetí křtu, dříve než budu zítřka rozjímat o Duchu Svatém. V den křtu vás Bůh uvedl do své svatosti (srov. Petr 1,4). Byli jste adoptováni za Otcovy syny a dcery a byli jste vtěleni do

Krista. Stali jste se příbytkem jeho Ducha (srov. 1 Kor 6,19). Proto na konec křestního obřadu se kněz obrátil na vaše rodiče a účastníky, zavolal vás jménem a řekl: „Stal ses novým stvořením“ (Obřad křtu 99).

Draží přátelé, doma, ve škole, na univerzitě, na pracovišti i v zábavě pamatujte, že jste nová stvoření. Jako křesťané jste na tomto světě s vědomím, že Bůh má lidskou tvář – Ježíš Kristus je „cesta“, která uspokojuje každou lidskou tužbu, je „život“, k němuž jsme povoláni, abychom vydávali svědectví a kráčeli vždy ve světle (srov. tamt. 100).

Úkol být svědkem není snadný. Dnes je mnoho těch, kteří se domnívají, že Boha máme nechat na „lavičce náhradníků“, a náboženství a víra, pokud jsou přijatelné v individuální rovině, mají být vyloučeny z veřejného života a využity jen k omezeným pragmatickým účelům. Toto sekularizované pojetí se snaží vysvětlit lidský život a formovat společnost s minimálním nebo žádným vztahem ke Stvořiteli. Tváří se jako neutrální síla, obecná a každého respektující. Ve skutečnosti jako každá ideologie předkládá sekularismus globální vizi. Je-li Bůh pro veřejný život irelevantní, může se společnost utvářet podle podoby zbavené Boha. Ale když je Bůh vyloučen, začíná mizet naše schopnost poznávat přirozený řád, jeho smysl a „dobro“. To, co se ostentativně proklamovalo jako lidský důvtip, se brzy projevilo jako pošetilost, žádosťivost a egoistické vykořisťování. A stále více se přesvědčujeme o potřebě

bě pokory tváří v tvář delikátní komplexnosti světa a Boha.

A co říci o našem sociálním prostředí? Budme stejně tak bdělí, pokud jde o znamení, že se obracíme zády k mravní struktuře, kterou Bůh obdařil lidstvo. Umíme uznat, že vrozená důstojnost každého individua spočívá na jeho hluboké identitě jakožto obrazu Stvořitele, což znamená, že lidská práva jsou univerzální, založená na přirozeném zákoně a nejsou věci dohody, blahovůle, nebo dokonce kompromisu? A tak se dostáváme k úvaze, jaké místo mají v naší společnosti chudí, staří, přistěhovalci a lidé zbavení hlasu. Jak je možné, že tolik matek a dětí sužuje domácí násilí? Jak je možné, že nejobdivuhodnější a nejposvátnější lidský prostor, mateřské lůno, se stal místem nevýslovného násilí?

Draží přátelé, Boží stvoření je jediné a je dobré. Úsilí o nenásilí, o citlivý rozvoj, spravedlnost a mír, péče o naše prostředí mají pro lidstvo životní důležitost. Toto všechno není možné pochopit, když odhlížíme od hluboké úvahy o vrozené důstojnosti každého lidského života od početí až do přirozené smrti, důstojnosti, kterou stanovil sám Bůh a která je neporušitelná. Náš svět je již unaven lakotou, vykořisťováním a rozdělením, fádností falešných idolů, neuspokojivými odpověďmi a soužením falešných slibů. Naše srdce a naše mysl dychtí po vizi nového života, kde vládne láska, kde se dary vzájemně rozdělují, kde se buduje jednota, kde svoboda nachází svůj smysl v pravdě, kde je možno najít identitu ve společenství založeném na ohledu a účtě. A to je dílo Ducha Svatého! Toto je naděje, jakou nabízí evangelium Ježíše Krista! A abyste o této skutečnosti vydávali svědectví, byli jste znovu stvořeni ve křtu a posíleni dary Ducha Svatého v birmování. To ať je poselství, které ze Sydney přinesete světu.

Bollettino Vaticano 17. 7. 2008

(Kráceno)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ale náš zájem, naši připravenost, naši bezvýhradnou štědrost a bezmeznou víru, důvěru a lásku. Ostatní je záležitost jeho všemohoucnosti a dobroty. (Přesně tím se řídila Matka Tereza a dodnes se tím řídí sestra Elvíra.) I dnes totiž platí: Pán je můj pastýř, nebudu mít nouzi, ani kdybych musel jít temnou roklí... I nám musí být zcela vlastní přesvědčení Lazarovy sestry Marty: „Vím, že ať bys požádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“

Pán je opravdu naše všechno. Nemáme nikoho, na koho bychom se mohli více spolehnout. A to platí nejen pokud jde o to, co my žádáme v našich potřebách. To platí beze zbytku i o všem, co On žádá od nás a co nám nabízí. Můžeme se naprosto spolehnout, že jakýkoliv Boží požadavek je zaměřen na naše nejvyšší dobro a je zcela přiměřený našim silám a našim možnostem. Platí to i o těch požadavcích, které nesou formu „příkázání“. **Všechna** Boží příkázání nejsou nic jiného než nejbezpečnější a nejspolehlivější pravidla, jak se chovat, abychom se bezpečně vyvarovali všeho, co nám škodí a co nás ohrožuje, a dospěli spolehlivě k blahu, pro které jsme stvořeni. I v tomto ohledu však často chceme předepisovat Bohu, co od nás může chtít a co ne, místo abychom v nezvratném přesvědčení, že chce jediné naše dobro a štěstí, ptali se na cestu a způsob, jak mu co nejochotněji a bezvýhradně vyhovět.

Příkladem takové lidské zaslíbenosti je ohlas, s jakým se setkalo před čtyřiceti lety závažné Boží varování a upozornění obsažené v encyklice Pavla VI. *Humanae vitae*. Tato encyklika přišla právě v době, kdy vlna „sexuální revoluce“ prolomila hráz mravnosti a odpovědnosti a sexuální nezávanost odplavila všechno, co dosud chránilo posvátnost lidského života. Způsob, jakým na závazný hlas Svatého otce reagovali mnozí teologové a s nimi

i mnozí odpovědní pastýři, sotva mohl být horší, než byl. Našemu Nepříteli se při této příležitosti podařilo do širokého povědomí prosadit to, o co usiloval od dob reformace: učinit prakticky z lidského rozumu nejvyšší instanci, která rozhoduje, co má být dobro a pravda. Je to něco podobného, jako kdyby se v lidském těle rozhodly jednotlivé údy a orgány, že nadále budou řízení ústředního nervového systému respektovat jen v tom případě, kdy to samy uznají za vhodné.

Jak se dalo čekat, stalo se od té doby postupně módou a samozřejmostí domáhat se svých domnělých „práv“ ve všech možných oblastech, kde člověk ztratil chuť a zájem podřídit se mravní odpovědnosti. Jenže lidé si ve své zaslepenosti neuvědomují, že tím současně po svých právech šlapou. Neboť každý tvor, kterého Bůh stvořil a postavil na tento svět, má právo na to, aby mu Stvořitel dal také sílu, světlo a prostředky, aby mohl dosáhnout cíle, pro který byl stvořen. Je jistě věci nejmoudřejšího a nejdobrotivějšího Stvořitele, jakým způsobem mu potřebnou sílu, světlo a cesty bude poskytovat, a není nic bláhovějšího, než se proti Stvořiteli zpěčovat a hledat si svoje světlo a svoje prostředky. Je to nejen bláhové, ale také pyšné. Pokud se takto proti nám zpěčuje naše dítě, říkáme mu, že je drzé, že si dovoluje něco, co si v žádném případě nemůže dovolovat.

Jakmile připustíme, že jsme oprávněni sami rozhodovat o dobru a pravdě v jedné věci, je to jen otázka času, kdy začneme tuto svou kompetenci dále rozšiřovat. Neuvědomujeme si přitom, že tato svévole rozhodování se jednou nutně obrátí proti nám samotným. Člověk se nejdříve začal domnívat, že v zájmu své sexuální svobody má právo nepřirozenými zásahy zabránit početí nového života. Netrvalo dlouho, a posunul hranici svých domněle „oprávněných zákroků“ i do ob-

lasti života již počatého a začal si určovat týdny, kdy podle jeho názoru (a jen podle jeho názoru) člověk ještě není člověkem. Ale tato hranice se nakonec posunula až před sám porod. V případě, že se mu člověk chystající se vstoupit na svět, jeví jako nežádoucí pro nějakou svou vadu, může být brutálně usmrčen tak, aby byl z mateřského lůna „vytažen“ již mrtvý. Dnes už se ovšem množí případy, kdy se příbuzní „zbavují“ nejen „neduživých“ dětí, které v jejich hodnocení neobstály, ale i starých a nemocných lidí, kteří jim jsou na obtíž. Jakmile je jednou prolomena hráz, otvor se bude stále více zvětšovat, až se celá hráz zhroutí.

Z prorocky oprávněné obavy před tímto dnes už realizovaným vývojem pozvedl oficiálně v roce 1968 svůj hlas Kristův zástupce na zemi. Jeho spolubratři a odborně fundovaní teologové, místo aby ho podpořili, zpochybnili před celým světem jeho „kompetenci“, aniž si uvědomili, jak dalekosáhlé to bude mít důsledky. Kritika papežovy encykliky se stala na jedné straně organizovaným vypovězením poslušnosti a vnitřní jednoty a na druhé straně výzvou světu, aby hlas Božího zástupce na zemi nebral vážně. Tato svévole se nakonec jako bumerang vrátila Církvi, kde mimo jiné rozvrátila řadu klášterů a spustila v řadách kléru lavinu zvrácenosti, která přivedla na mizinu celá biskupství. Každá neposlušnost je zradou víry, naděje i lásky. Ale také vážně rozděluje samotnou církev a toto rozdělení s sebou dále vlečeme.

Vynakládáme nemalé úsilí, abychom dosáhli žádoucí jednoty všech křesťanů. Rozvíjíme dialog mezi křesťany, dialog s jinými náboženstvími, ale neexistuje zatím žádný dialog vedoucí ke sjednocení věřících a kléru **uvnitř** jedné svaté katolické apoštolské církve. Kdybych měl jako konvertita vstoupit do katolické církve, měl bych velké problémy s tím, ke které „frakci“ se mám vlastně přidat, zda k té, která pokládá římského biskupa za svou svr-

chovanou hlavu, nebo k té, která ho respektuje jenom v tom, co se jí líbí; zda k té, která pokládá liturgické předpisy za posvátnou a závaznou směrnicí, nebo k té, která liturgii spravuje podle svého. Zda k té, která nazývá hřích hříchem, peklo peklem a nebe nebem, nebo k té, která v tom všem vidí psychologické alegorie a koketuje přitom s pohan-skými náboženstvími.

Je sotva možné dosáhnout takového stavu, aby se nám vždy líbilo všechno, co se nám ukládá a co se po nás žádá. Pacient, u kterého propukl diabetes, nemusí být nadšen přísnou dietou, kterou musí nadále dodržovat, ale je v zájmu jeho života, aby se podřídil i tomu, co je nepřijemné. Je-li nám to, co se od nás žádá, nezvyklé a nepřijemné, nepomůže nám hledat únik, vytáčky a výmluvy, ale musíme se především ptát, čím to je, že jsme se tak změnili, kam jsme to pooděšili, co jsme to zanedbali, že nám připadá tak těžko snesitelné i to, co by mělo být pro nás samozřejmé. Malý příklad: Jestliže bude pro někoho trpkým soustem, že má přehodnotit způsob, jakým je třeba přijímat eucharistického Ježíše, aby to odpovídalo potřebné víře a úctě, pak vina není na straně papeže, který začal podávat jen do úst zbožné klečícím věřícím, ale na straně toho, kdo ztratil ze zřetele to nejpodstatnější: kdo je to Bůh a kdo jsme my. Ještě nikdo nikdy nelitoval toho, že před Bohem poklekl, ale mnozí doplatili na to, že proti němu povstali. Z cesty nikdy nevybočil a v ničem to nepřehání Bůh (a totéž platí o jeho zástupci na zemi). Jsme to my, kdo jsme se zatoulali a musíme se vrátit zpět a viditelně do středu jeho jediného ovčince, a je to v našem zájmu, protože je to jediné místo, kde je o nás dokonale postaráno. Ekumenismus nebude mít úspěch, dokud se na tento ovčinec nebudou druzí dívat se závistí: „He, jak se milují! Pojdme tam také my!“ Za to se vroucně modleme!

-/š-

Neděle 3. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
 8.05 Z pokladů duše (P) 8.08 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (35, 36) 8.35 Nigérie - Dialog pro život 8.45 Harfa Noemova (8. díl) 9.05 Camerata Janáček 9.15 7 let 10 JUMPů 9.40 Pro vita mundi (93) - Jan Rajnoch 10.20 Evangelium 10.30 Záznam prmiční mše svaté P. Stanislava Zatloukala 12.00 Angelus Domini 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Pro vita mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. (1. část) 13.05 Na koberečku (21) 13.20 Kříž a půlměsíc 13.50 Křížovatky (5) - Rut Kolínská 14.15 Rodinné zpívání a muzicírování (MFF Strážnice 2007) 14.50 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 15.20 O Václavovicích 16.15 Pro zdraví 16.25 Primiční homilie P. Pavla Havláta 16.45 Cesty za poznáním: Francie 17.45 Nigérie - Dialog pro život 18.00 Ramayana - Legenda o princí Rámovi 19.10 Hlubinami vesmíru 19.50 Zpravodajské Noeviny 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pavel Helebrand - BALADY (P) 21.35 Kopec křížů 22.00 Kulatý stůl na téma: Misie jinak 23.30 První čtení 23.55 Evangelium 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 4. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
 8.05 Bolek a Lolek (37, 38) 8.25 O Václavovicích 9.15 Cesty za poznáním: Řím 9.40 Kříž a půlměsíc 10.05 Včelařství 11.05 Pro zdraví 11.15 Přírodní zázraky Ameriky (1/13) 11.45 Bablandia (11/20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Pro vita mundi (63) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. (2. část) 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Koncert tanců čtyř století 14.15 Nigérie - Dialog pro život 14.30 Kulatý stůl na téma: Misie jinak 16.00 Bolek a Lolek (37, 38) 16.20 Harfa Noemova 16.40 Bůh v Tibetu 17.00 Semena víry 17.30 Křížovatky (5) - Rut Kolínská 18.00 Ecce homo: Nádej 18.05 Mistře, kde bydlíš? 18.35 Bablandia (12/20) (P) 18.45 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 19.15 Camerata Janáček 19.25 Pro zdraví 19.35 Cesty za poznáním: Řím 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Třeboň (P) 20.25 Na koberečku (27) 20.40 Nigérie - Dialog pro život 20.55 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 21.55 Semena víry 22.20 Přírodní zázraky Ameriky (1/13) 22.50 Pavel Helebrand - BALADY 00.20 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 5. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
 8.05 Bolek a Lolek (39, 40) 8.30 Krásy Čech a Moravy - Třeboň 8.50 Nigérie - Dialog pro život 9.00 Pro vita mundi (93) - Jan Rajnoch (2. část) 9.40 Cesty za poznáním: Zakázané město, Massai Mara, Monument Valley 10.10 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 11.40 Bablandia (12/20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Bude líp 13.15 Cesty za poznáním: Francie 14.20 O Václavovicích 15.10 Přírodní zázraky Ameriky (1/13) 15.40 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 16.00 Bolek

a Lolek (39, 40) 16.20 7 let 10 JUMPů 17.00 Krásy Čech a Moravy - Třeboň 17.20 Harfa Noemova 17.40 Cesty za poznáním: Zakázané město, Massai Mara, Monument Valley 18.10 Dětská televize (7/2008) 18.35 Bablandia (12/20) (P) 18.50 Cesty za poznáním: Čína 19.45 Bůh v Tibetu 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Kapucíni 21.10 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami (P) 21.40 Po stopách apoštola Pavla (5/7) (P) 22.10 Krásy Čech a Moravy - Třeboň 22.30 Přírodní zázraky Ameriky (1/13) 23.00 Mistře, kde bydlíš? 23.25 Pro vita mundi (63) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. (2. část) 00.05 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 6. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
 8.05 Bolek a Lolek (41, 42) 8.25 Na koberečku (27) 8.40 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami 9.10 Pro vita mundi (63) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. (2. část) 9.55 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem 10.30 Kulatý stůl na téma: Matice svatohostýnská 12.00 Z pokladů duše 12.05 Pro zdraví 12.15 Cesty za poznáním: Čína 13.10 Koncert Richarda Čanakyho 14.30 Za lidštější svět 15.30 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem 16.00 Bolek a Lolek 16.20 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 17.00 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 17.30 Cesty za poznáním: Francie 18.20 Nigérie - Dialog pro život 18.35 O Milsádkovi (15/18) 18.45 Na křídlech ducha 19.25 Zpravodajské Noeviny 19.35 Křížovatky (5) - Rut Kolínská 20.00 Z pokladů duše 20.05 Harfa Noemova 20.30 Vatikánský rozhlas 75 let 21.05 Pro zdraví 21.15 Krásy Čech a Moravy - Třeboň 21.35 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 22.05 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 22.25 Kulatý stůl na téma: Matice svatohostýnská 00.05 Z pokladů duše 00.01 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 7. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
 8.05 Bolek a Lolek (43, 44) 8.25 Camerata Janáček 8.35 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 9.35 Pro zdraví 9.45 Vatikánský rozhlas 75 let 10.20 Cesty za poznáním: Řím 10.45 Mistře, kde bydlíš? 11.10 Krásy Čech a Moravy - Třeboň 11.30 Camerata Janáček 11.40 Bablandia (12/20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem 12.40 Kulatý stůl na téma: Matice svatohostýnská 14.10 Pro vita mundi (93) - Jan Rajnoch (2. část) 14.55 P. Richard Henkes 16.00 Bolek a Lolek (43, 44) 16.20 Krásy Čech a Moravy - Staroměstské náměstí 16.50 Pro zdraví 17.00 Křížovatky (5) - Rut Kolínská 17.25 Nigérie - Dialog pro život 17.40 Mezi obětavými rukama a srdcem (P) 18.25 Řez (P) 18.35 Bablandia (13/20) (P) 18.50 Atlas Charity (P) 18.55 Cesty

za poznáním: Řím 19.25 Žit cestou (4) - Samotišské hody 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z dětské duše: Proč mám ráda rodiče 20.05 Pro vita mundi (94) - Ing. Ondřej Feber (P) 20.45 Na koberečku (27) 21.00 Přírodní zázraky Ameriky (1/13) 21.30 Primiční homilie P. Pavla Havláta 21.50 Na křídlech ducha 22.30 Semena víry 23.05 Bůh v Tibetu 23.25 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami 00.01 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 8. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
 8.05 Bolek a Lolek (45, 46) 8.25 Pro vita mundi (63) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. (2. část) 9.00 Bůh v Tibetu 9.25 Řez 9.35 Bez hábitu: Kapucíni 10.40 Cesty za poznáním: Zakázané město, Massai Mara, Monument Valley 11.10 Přírodní zázraky Ameriky (1/13) 11.40 Bablandia (13/20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Harfa Noemova 12.30 Semena víry 13.00 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 14.00 Řez 14.10 Na křídlech ducha 14.50 Mistře, kde bydlíš? 15.20 Žit cestou (5) - Modlitba křížové cesty 15.40 Harfa Noemova 16.00 Bolek a Lolek (45, 46) 16.10 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 16.40 Kulatý stůl na téma: Misie jinak 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Bůh v Tibetu 18.35 Bablandia (14/20) (P) 18.45 Pro vita mundi (94) - Ing. Ondřej Feber 19.25 Cesty za poznáním: Zakázané město, Massai Mara, Monument Valley 20.00 Z pokladů duše 20.05 Václav Hudeček - koncert v Luhačovicích (L) 21.40 P. Richard Henkes 22.40 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 23.40 Misijní magazín (15) 00.40 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 9. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
 8.05 Bolek a Lolek (47, 48) 8.25 Cesty za poznáním: Země kaŕonu, Valle de Viñales, Death Valley 9.00 Ramayana - Legenda o princí Rámovi 10.25 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.35 Na koberečku (27) 11.00 P. Richard Henkes 12.00 Angelus Domini 12.05 Bůh v Tibetu 12.25 Po stopách apoštola Pavla (5/7) 12.55 Vatikánský rozhlas 75 let 13.30 Hlasoplet 13.55 Mistře, kde bydlíš? 14.20 Bez hábitu: Kapucíni 15.20 Cesty za poznáním: Čína 16.05 Bolek a Lolek (47, 48) 16.30 Křížovatky (6) - Miloš Bok 17.00 Pro zdraví 17.10 Krásy Čech a Moravy - Třeboň 17.30 Atlas Charity 17.40 Nigérie - Dialog pro život 17.55 Dětská televize (7/2008) 18.20 Na koberečku (27) 18.35 O Milsádkovi (16/18) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Země kaŕonu, Valle de Viñales, Death Valley 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 P. Richard Henkes 21.05 Noční univerzita: Prof. Tomáš Halík - Dilema ve víře a vztahu k církvi (P) 22.05 Křížovatky (6) - Miloš Bok 22.30 Cesty za poznáním: Čína 23.50 Harfa Noemova 00.10 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné (Maria Hilf) u Zlatých Hor Vás srdečně zve na **Hlavní pouť k Panně Marii Pomocné, Ochránkyni života**, která se bude konat **v sobotu 9. srpna 2008 v 11.00 hodin na poutním místě Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor.**

Program: 8.45 hod. – křížová cesta pro děti i dospělé, trasa vede ze Zlatých Hor – od 1. zastavení u Bohemy
 • 10.00 hod. – informace z oblasti ochrany života • 10.30 hod. – společná modlitba růžence • 11.00 hod. – mše svatá – slouží generální vikář Mons. Martin David • 14.00 Loretánské litanie a svátostné požehnání • Z Jeseníku pojedje v tento den na poutní místo zvláštní autobus od kostela v 9.15 hodin. **Další informace** na tel.: 584 425 916.

„Zázračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1450 Kč, velká (19 mm) – 2300 Kč. **Zlaté růžencové prsteny** – cca 2300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolkerova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

LEVOČA

Velké pouti ve slovenské Levoči se letos zúčastnil vídeňský kardinál Christof Schönborn. Promluvil zde k zástupu více než půl milionu poutníků. Tématem jeho kázání byla především ostrá kritika potratů. Kardinál zdůraznil potřebu aktivních kroků proti tomuto zlu. Je nezbytné ujmout se ohrožených matek a dětí, podobně jak to dělala matka Tereza. K takovému cíli slouží např. diecézní pomocný fond pro těhotné v nouzi, který existuje v Rakousku od roku 1973 a který zachránil již životy tisíce dětí a pomohl jejich matkám.

KOMISE PRO MEDJUGORJE

Kardinál Vinko Puljič potvrdil, že Vatikán vytváří komisi, která má vyšetřit nadpřirozený charakter zjevení v Medjugorje. Komise bude vyšetřovat jednak samotná zjevení, jednak způsob, jakým pracují místní duchovní. Bude to první komise, která oficiálně navštíví toto známé poutní místo, kde se Matka Boží zjevuje ustavičně od roku 1981.

ZATČENÍ KŘESŤANĚ

V Jemenu bylo zatčeno sedm křesťanů, kteří byli obviněni, že agitovali pro křesťanství a rozdávali Bible. Jeden ze zatčených je místní občan, který přestoupil ke křesťanství od islámu. Oznámil to International Christian Concern ve Washingtonu.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 3. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,1-3
 Ž 145(144),8-9.15-16.17-18
 Odp.: srov. 16 (*Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine!*)
 2. čt.: Řim 8,35.37-39
 Ev.: Mt 14,13-21
Slovo na den: Pět chlebů a dvě ryby.

Pondělí 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Jer 28,1-17
 Ž 119(118),29.43.79.80.95.102
 Odp.: 68b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům.*)
 Ev.: Mt 14,22-36
Slovo na den: Větr vanul proti nim.

Úterý 5. 8. – nez. pam. Posvěcení římské baziliky P. Marie

1. čt.: Jer 30,1-2.12-15.18-22
 Ž 102(101),16-18.19-21.29+22-23
 Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Sión a objeví se ve své slávě.*)
 Ev.: Mt 15,1-2.10-14
Slovo na den: Co z úst vychází, to člověka poskvrňuje.

Středa 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9-10.13-14 nebo 2 Petr 1,16-19
 Ž 97(96),1-2.5-6.9
 Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)
 Ev.: Mt 17,1-9
Slovo na den: Padli tváří k zemi a velmi se báli.

Čtvrtek 7. 8. – nez. pam. sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána

1. čt.: Jer 31,31-34
 Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
 Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)
 Ev.: Mt 16,13-23
Slovo na den: Věci božské.

Pátek 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Neh 2,1,3; 3,1-3.6-7
 Dt 32,35cd-36ab.39abcd.41
 Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)
 Ev.: Mt 16,24-28
Slovo na den: Odplatí každému podle jeho jednání.

Sobota 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: 1 Petr 4,12-19
 Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17
 Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěřuji svého ducha.*)
 Ev.: Lk 9,23-26
Slovo na den: Ať zapře sám sebe.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. – 9. SRPNA 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 3. 8.		PO 4. 8.		ÚT 5. 8.		ST 6. 8.		ČT 7. 8.		PÁ 8. 8.		SO 9. 8.			
Antifona	919	1029	1722	1941	949	1061	1452	1634	980	1096	1754	1975	1708	1924		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	784	883	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	1723	1941	949	1062	1452	1635	981	1096	1755	1975	1709	1926		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1453	1636	981	1097	998	1115	1710	1926		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	813	914		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1724	1942	953	1066	1454	1636	985	1101	1756	1977	1710	1926		
Antifona k Zach. kantiku	708	799	1724	1943	1448	1630	1454	1636	985	1101	1780	2001	1710	1927		
Prosby	924	1034	1724	1943	953	1066	1454	1636	985	1101	1757	1977	1711	1927		
Závěrečná modlitba	708	799	1448	1629	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1644	1712	1646		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	1455	1638	986	1103	1003	1120	792	890		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	1456	1638	987	1103	1004	1121	1712	1930		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1456	1638	989	1106	1006	1124	1713	1930		
Závěrečná modlitba	708	799	943	1054	957	1071	1455	1637	990	1106	1006	1124	1712	1646		
Nešpory:																
	SO 2. 8.															
Hymnus	915	1024	929	1039	1727	1946	959	1072	1457	1639	991	1108	1760	1981	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1457	1640	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1457	1640	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1730	1949	962	1076	1459	1642	995	1112	1763	1983	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	708	798	708	799	1731	1950	1448	1630	1459	1642	995	1112	1780	2001	709	800
Prosby	918	1028	933	1044	1731	1950	963	1076	1459	1642	995	1112	1764	1984	1028	1147
Záv. modlitba	708	799	708	799	1448	1629	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1644	709	800
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také v sobotu 9. 8. v době od 7.30 do 12 hodin.

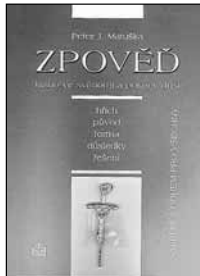
NOVINKA

ZPOVĚĎ

Peter J. Matuška

Ze slovenštiny přeložila Isabela Oravová

Autor díla uvádí věřícího křesťana nenásilným způsobem do praxe přípravy na svátost smíření. Seznamuje jej s etickými aspekty, které souvisejí s daným tématem. Není však jen pouhým výčtem hříchů a provinění, ale zabývá se aktuálními problémy dnešního člověka (např. nezaměstnaností) a nevyhýbá se ani ožehavým tématům, jako jsou prostituce, homosexualita, manželská nevěra apod. Záměrem díla není drtit člověka pocitem viny, ale hledání správné cesty, a to v souladu s učením magisteria církve. Orientaci v textu usnadňuje rejstřík klíčových slov. Dílo lze doporučit každému, kdo chce vykonat hlubší reflexi nad svým dosavadním životem a kdo má v náboženské oblasti určitou erudici. K obálce knihy je přiložen kovový kříž Jana Pavla II., uživatele potěší i kapesní formát publikace.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 110 x 150 mm, 278 stran, 219 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**NOVODOBÝ STAV VELKÉ RUSI NEBOLI MOSKEVSKA
Jiří David ze Zdic • Z latiny přeložil Josef Kolářek**

Komentovaný překlad latinského deníku českého jezuitského misionáře 17.–18. století v Rusku. Jiří David ze Zdic byl teprve pět let knězem, dva roky doktorem filozofie a už si vysloužil první ostruhu jako učitel hebrejštiny na olomoucké univerzitě; dá se říci, že se „trénoval“ na misie službou ve věznicí a v olomouckých špitálech. Dobové reálie z Ruska, které popisuje, budou pro čtenáře velmi zajímavé.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 147 x 200 mm, 144 stran, 130 Kč

PODKARPATSKÁ RUS – OSOBNOSTI JEJÍ HISTORIE, VĚDY A KULTURY

Ivan Pop

Slovník seznamuje s nejvýznamnějšími osobnostmi, které se zapsaly (jakkoliv) do dějin rusínského národa, a to včetně Čechů. Autor se po více než půl století falšování, zamlčování a zkreslování dějin Podkarpatské Rusi snaží podat co nejvíce informací o životě a díle těchto osob a připomenout i osudy těch, kteří neprávem upadli do zapomnění. Staletí spojoval Rusíny a Čechy společný osud středoevropských národů Habsburské monarchie a v letech 1919–1938 sdíleli společný stát – Československo.

Libri, s. r. o. • Brož., A5, 312 stran, 390 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 147/2002
 P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevni schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.